

ಚಂದಮಾಸು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಜಿ ಕೆ ಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರತ್ನ

ಅಸೂಯೆಯೂ, ಅಸಹನೆಯೂ ಮಾನವರನ್ನು ಪಶುವಿಗೆ ಸಮಾನ ಮಾಡುತ್ತವೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ "ಬದ್ಧ ಕತ್ತಿಗಳು" ಎಂಬ ಕಥೆ ಸಂಕೇತಿಸುತ್ತದೆ. ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿಸು ವಂಕಹ ಧನಪಿಪಾಸೆಯಿಂದ ವಿನಾಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿದು ಪಾಠ ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನದೇ ಹೆಸರಿನ ಕಥೆಯಾದ "ಬಡ ಸೈನಿಕ"

ಬಣ್ಣದ ಚಿತ್ರಗಳ ಧಾರಾವಾಹಿ "ಮಕರದೇವತೆ" ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುವುದನ್ನು ಕಾಣುವಿರಿ. ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ "ಮೂವರು ಮಾಂತ್ರಿಕರು" ಬಣ್ಣದ ಚಿತ್ರಗಳ ಧಾರಾವಾಹಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಮರವಾಣಿ

ಪಾಞ್ಚಿನಿ, ಕೇಶ ವಕ್ರಾಣಿ, ಯಡುಕ್ಕಂ ಗ್ರಂಥ ಕೋಶಿಠಿ:
ಕರೋತಕಾರ: ಪುಷ್ಪಾಯ ಜಾಪಾಯ ಕರೋತಕವಾ"

ಕೋಟಿಗಟ್ಟೆ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿರುವ ನೀತಿಯನ್ನು ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮನಷ್ಯನು ಪರೋಪಕಾರದಿಂದ ಪುಣ್ಯವನ್ನೂ, ಪರಪೀಡನೆಯಿಂದ ಪಾಪವನ್ನೂ ಗಂಟುಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವನು.

ಸಂಪುಟ : ೮೦

ಮೇ 'ರಾ

ಸಂಚಿಕೆ : ೫

ದಿವಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಅದ್ಭುತರಣಿ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪುಷ್ಪಕ ನಗರದಲ್ಲಿ ಶಮಂತಕನೊಬ್ಬನು ದೊಡ್ಡ ಗೃಹಸ್ಥನು. ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳನಾಗಿದ್ದನು. ಚೋರವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತನಾದ ಅವನು ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನಮಾಡುತ್ತ, ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮರ್ಯಾದಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತ, ಎಲ್ಲರ ನಡುವೆ ಗೌರವಸ್ಥನಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಧನಿಕನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಮಗಳು ಚಂಪಾವತಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು.

ಚಂಪಾವತಿ ಗುಣವತಿ, ತೀಲವಂತ್ರಿ ನೀತಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸಬೇಕೆಂಬ ಗುರಿಯುಳ್ಳವಳು. ತನ್ನ ಗಂಡನು ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಅವಳಿಗೆ ಬಹುಕಾಲ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳಿಗಾದ ಸಂಕುಚ್ಛ ತುದಿವೊದಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡನನ್ನು ಒಳ್ಳೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಳಾದರೂ ಶಮಂತಕನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ನೀತಿಗಳಾವುದೂ ಕಿವಿಗೇರಲಿಲ್ಲ.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಚಂಪಾವತಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಸುಮನನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು.

ತಂದೆಯ ಹಾಗೆಯೇ ಮಗನು ಕೂಡಾ ಕಳ್ಳ ನಾಗುವನೇನೋ ಎಂದು ಚಂಪಾವತಿಗೆ ಬಹಳ ಭಯವಾಯಿತು. ಅವಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಮಗನಿಗೆ ಪದನೆಯ ಪ್ರಾಯ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ತೊರು ಮನೆಗೆ ಒಯ್ದು ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟುಬಂದಳು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಬೇರೆ ಏನೋ ಕಾರಣ ಹೇಳಿದಳೇ ಹೊರತು ತನ್ನ ಗಂಡನ ಕಳ್ಳತನವನ್ನು ಕುರಿತು ಚಕಾರವೆತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಸುಮನನು ಹದಿನೆಂಟರ ತರುಣ ನಾಗುವ ವರೆಗೂ ತಾತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದು ವಿದ್ಯಾಸ್ಥಿತನೂ ಆದನು.

ಕಳ್ಳತನದಲ್ಲಿ ಮಗನನ್ನು ತನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಶಮಂತಕನು ಆಶಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಗನು ತರುಣನಾದನೆಂದು ತಿಳಿದು, ಮಗನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಚಂಪಾವತಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಭಯ ಹಿಡಿಯಿತು. ಅವಳು ಒಂದು ದಿನ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಸುಮನನನ್ನು ಕರೆದು, ಅವನ ತಂದೆ ಹೇಗೆ ಬದುಕು ನಡೆಸುವನೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ನಿನ್ನನ್ನೂ ತನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ

ಪಳಗಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಅಸೆ ಪಡುತ್ತಾರಪ್ಪಾ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಯೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಅಜ್ಜನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು. ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನ ಹಾಗೆ ನೀನು ಕಳ್ಳನಾಗ ಬಾರದಪ್ಪಾ !” ಎಂದಳು.

“ನಾನು ಕಳ್ಳನಾಗುವುದೆ ? ಛೇ ಛೇ! ಹಾಗೆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ಎಳೆಸಬೇಡ !” ಎಂದನು ಸುಮನ.

ಇದು ನಡೆದ ಎಂಟು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಶಮಂತ ಕನು ಒಂದು ದಿನ ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ. “ನೋಡು ಮಗನೇ, ಇನ್ನು ನೀನು ಸಂಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತೊಡಗಬೇಕಾದ ಕಾಲು, ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ದಾರಿಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರಮುಖ ವಾದವು ಕಳ್ಳತನ ! ಅಂತಲೇ ಅದನ್ನೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡವನು ನಾನು. ನೀನು ನೆನಗಿಂತಲೂ ಗಟ್ಟಿಗನಾಗಬೇಕು. ಈ ದಿನ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದರೆ ಈ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗುಟ್ಟು ಪಟ್ಟುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೋರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

“ಬೇಡಪ್ಪಾ, ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡುವ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇವಿತದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಮಾನ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಏನಾದರೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಬಿಡಿ” ಎಂದನು ಸುಮನ.

“ಮೂರ್ಖ ! ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೆ ಲಾಭ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಹಾ ಮೂರ್ಖತನ. ನನ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತುಕೋ” ಎಂದನು ಶಮಂತ.

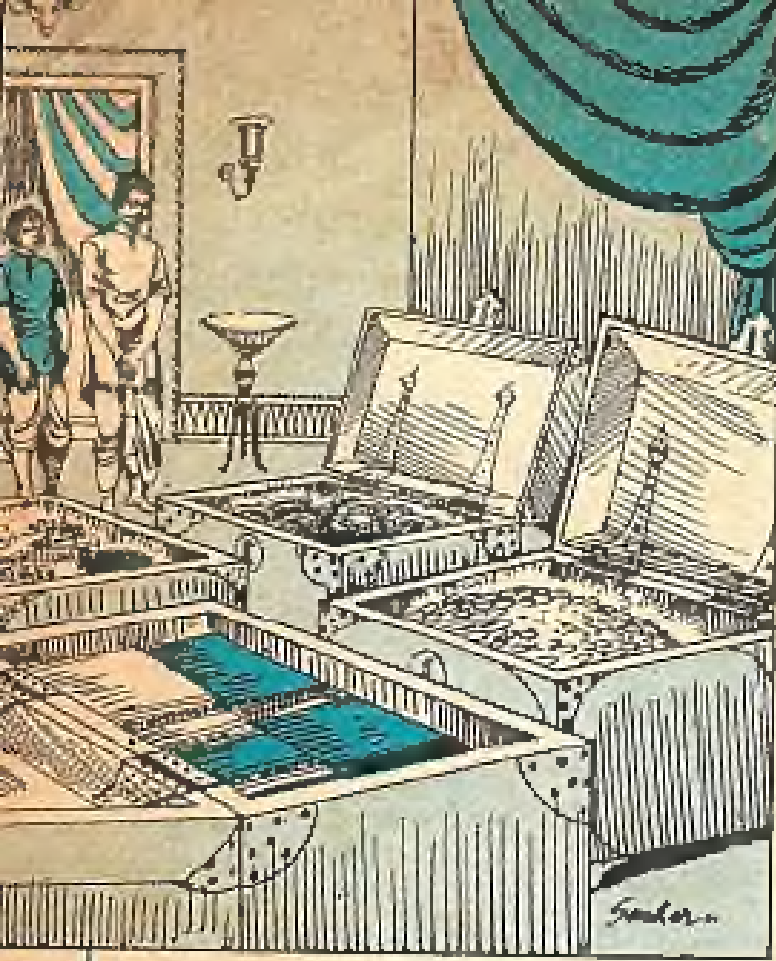
“ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೇ ಪ್ರಾರಂಭ ಸುತ್ತೇನೆ. ಅದು ನನಗೆ ಸರಿಹೋಗದಿದ್ದರೆ ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವೇನೂ ಆಗದು. ಆಮೇಲೆ ಕಳ್ಳತನವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಗನಾದ ನಾನು ಅದರಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯವನೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿ. ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಗುಟ್ಟು ಪಟ್ಟುಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ನನಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅದೃಶ್ಯಕರಣ ಎಂಬ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕೈಗೂಡಿಸಿ ಕೊಂಡವನು. ಆ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ನಾನು ಬೇಕೆಂದಾಗ

ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದಂತೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರೆ ಅವರೂ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದ ಗುರುವಿನ ಮುಂದೆ ಹೊರತು, ಯಾರ ಮುಂದಾದರೂ ಪ್ರದರ್ಶಿಸ ಬಲ್ಲೆನು” ಎಂದನು ಸುಮನ.

ಶಮಂತಕನು ಅನುಮಾನದಿಂದ, “ಇಂತಹ ತಲೆ ಹರಟೆ ನಾನು ಸಂಬಲಾರೆ” ಎಂದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರು ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಗೆ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ. ಈವರೆಗೆ ನನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸ ಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ! ಅಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಲೇ ಬಾರದು ! ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಸಂಕಲ್ಪ ತಪ್ಪಿಬರೆ ಫಲ ವಿಪರೀತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪ ನಿಮಗೆ ಆ ವಿದ್ಯೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ! ಈ ವಿದ್ಯೆ ಯನ್ನು ದುರ್ವಿನಿಯೋಗ ಪಡಿಸಲಾರೆನೆಂದು

ಗುರುವಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು ಸುಮನ. ಇದಕ್ಕೆ ಶಮಂತನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ತಂದೆಯೂ ಮಗನೂ ಹೋರಾಡಿದರು. ಹೆಚ್ಚಿನ ನಗರದಲ್ಲಿ ಹೆಸರಾಂತ ಪರ್ವತ ಪಟ್ಟಣವು ವನೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸುಮನನು ನಿಂತನು. ಸುಮನನು ಏನೋ ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸಿ ತಂದೆಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಮಂತ್ರೋಂದಿಷ್ಟು ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸಿ, "ನೀವೇನೂ ಮೊತಾಡಬೇಡಿರಿ ಅಪ್ಪಾ, ನಾವೀಗ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಆ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಅವರಣದ ಗೋಡೆ ಇದ್ದಿತು. ಶಮಂತನು ಆ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಎರಿ ಹಾರೋಣವೆಂದನು. ಸುಮನನು "ಯಾಕೆ ಆ ಕಪ್ಪು? ಒಳ್ಳೆಯ ರಾಜಮಾರ್ಗವಿರುವಾಗ?" ಎಂದನು.

ದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ಕಾವಲುಗಾರ ನಿಲ್ಲನು. ಸುಮನನೂ, ಶಮಂತನೂ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳದೆ ಕಪ್ಪು ಪಾಡಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು.

ತಂದೆ ಮಗಂದಿರು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಭವನದ ಸಿಂಹದ್ವಾರಕ್ಕೆ ಹೋದರು.

ಸುಮನನು ತೆರದೇ ಇದ್ದ ದ್ವಾರದ ಮೂಲಕ ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತ, ತಂದೆಗೆ, "ಎಚ್ಚರ! ನನ್ನ ಕೈ ಬಿಡಬೇಡಿ!" ಎಂದು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಒಳಗೆ ಏನೋ ದಿಕ್ಕಿನ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಒಪ್ಪಿರೂ ಆ ತಂದೆ ಮಗಂದಿರನ್ನು ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸುಮನನು ತಂದೆಯನ್ನು ಭವನದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕೋಣೆಗಳಿಗೂ ಕರೆದೊಯ್ಯನು. ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಿಗೆಗಳಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುತ್ತು, ರತ್ನಗಳೂ, ಬುಗಾರದ ನಗ ನಾಣ್ಯಗಳೂ, ಚೀನೀನಾಣ್ಯಗಳೂ ಇದ್ದುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಶಮಂತನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮಿರಿಮಿರಿಗೊಂಡವು. ಸುಮನನು ತಡೆಯದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಏನೋ ಇಷ್ಟು ಅವಹರಿಸಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ತಂದೆ ಮಗಂದಿರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಸೀದಾ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಆಗ ತಂದೆ ಮಗನೊಂದಿಗೆ, "ಅವ ಹಾಗೆ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯ ಮುಂದೆ ನನ್ನದೆಲ್ಲಾ ಬರಿದೆಂದ. ಈ ವಿದ್ಯೆ ನನಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡುವಿಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಶಮಂತನ.

"ಅದಕ್ಕೇನು? ಕಲಿಸಿದರಾಯಿತು" ಎಂದನು ಸುಮನ. ಆಮೇಲೆ ಸುಮನನು ಅದ್ವೈತಕರಣ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೆಂಬುದನ್ನು ತಂದೆಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಕೊಡಿದನು.

ಆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕರಿಯಬೇಕೆನ್ನುವವರು ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಪುರಾಣ ವಾರಾಂಯಾ ಮಾಡಬೇಕು. ಋಷಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಬೇಕು. ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ದೇವರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ದಿನಾ ಒಂದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವ ಮೊದಲು ಅದ್ವೈತಕರಣ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಮೊರು ಸಾರಿ ಜಪಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷ

ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರೆ ಆ ವಿಧ್ಯೆ ವಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಶಮಂಶಕನು ಅದೃಶ್ಯಕರನ ವಿಧ್ಯೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಶುಭ್ರ ಹಿಡಿದು ಸಾಧನೆಗೆ ತೊಡಗಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪುರಾಣಗಳನ್ನೂ, ಇತರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಮಗನು ಓದಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ಸುಮನನು ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ತಂದೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು :

"ಅಮ್ಮಾ, ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಚಿಂತೆಬಿಟ್ಟು. ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೂ ಅಪ್ಪ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾರರು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಪುರಾಣಗಳನ್ನೂ ಓದುತ್ತ, ದೇವರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಕ್ರಿಮೇಣ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ತೋರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇನ್ನು ನಾನು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ಆಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ" ಚಂಪಾವತಿ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, "ಇದೇಲ್ಲಾ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತಪ್ಪಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ತಾತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ನನಗೆ ವಜ್ರಗುಪ್ತರ ಮಗ ಕೊಂದಿಗೆ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ ನಾನೆಂದರೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. ಅವರ ಮನೆಗೆ ನಾನು ಆಗಾಗ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿನವರೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಪರಿಚಿತರೇ. ನನ್ನ ಅವನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಲು ಅಲ್ಲಿಯ ವಶ್ಯರ್ಯವು

ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ, ಯಾರೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸದಂತೆ ಅವಳ ಮೂಲಕ ವಿರ್ಪಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅಪ್ಪ ಆ ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಅದೃಶ್ಯಕರಣೆಯಿಂದ ನೋಡಿದನೆಂದೂಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು.

"ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಕಳ್ಳರೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಚಂಪಾವತಿ ಭೀತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

"ಇಲ್ಲಮ್ಮಾ, ಈಗ ನಾನೇ ಕಳ್ಳನಾದನೆಂದು ತಂದೆಯೊಡನೆ ಹೇಳಿ, ಆ ದಿನ ಹೊಸ ಮನೆಯೊಳಗಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿ ಅವಳನ್ನು ಕದಿಯುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ತಂದೆಯೂ ನೀನೂ ಹೆಣ್ಣು ಕೀಳಲು ಹೋಗಬಹುದು" ಎಂದನು ಕುಮಾರ ಸುಮನ.

"ಎಲಾ ಕಳ್ಳ ಮಗನೇ!" ಎಂದಳು ತಾಯಿ ಚಂಪಾವತಿ ನಗುತ್ತ. ಮಗನ ಈ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದು ತಂದೆಯೂ. "ಎಲಾ ಕಳ್ಳಾ!" ಎಂದಾಗ, "ಇದು ಕಳ್ಳತನ ಹೇಗಾದೀತು? ನಾವೀಗ ಎಲ್ಲರ ಹಾಗೆಯೇ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕೀಳಲು ಹೋಗುತ್ತೇವಲ್ಲಾ!" ಎಂದನು.

ಮದುವೆಯಾದ ಮೇರೆ, ವ್ಯಾಪಾರದ ಪಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಸುಮನನು, ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬಂದನು.

ಕಾಣದೆ ಹೋದ ಕರು

ಸೋಲಿಯಾಂಯೂಗಿ ಕಿರುಗುವ ಎಲ್ಲವ್ವು ಒಂದು ಕೆಳವೆ ತೋಟದ ಬದಿಯಿಂದಾಗಿ ಪಡೆಯುವಾಗ, ಮರದ ಮೇಲೆ ಹಿಡುವಳಿವಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಯಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಧೈರ್ಯಗೊಂಡು ಕಪುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಗಿ ಮರವನ್ನು ಎರ ತೊಡಗಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೊಂಡಿ ಎಲ್ಲೆಯೇ ಇದ್ದ ಕಾವಲುಗಾರನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದು, "ಯಾರೋ ಅದು, ಮೆರೆ ಹತ್ತುವುದು? ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಗಿ! ನೋ ನಮ್ಮ ಕುಡುಮವು ಹತ್ತಿರ ಇ ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲಿದ್ದ ಇವರುಗಳು ಕೊಡಗಿದರು.

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಇಳಿಯುತ್ತಾ, ಏನೂ ಬಿಡದಿದ್ದರೆ, "ಎದುವುದು ಲಗಿಮೋಯ್ತು. ಇಳಿತಾ ಇದ್ದೇನೆ, ಕೆಡು ಮೂಳು, ಕುರಡ ಮೂರ್ದಿ." ಎಂದಳು.

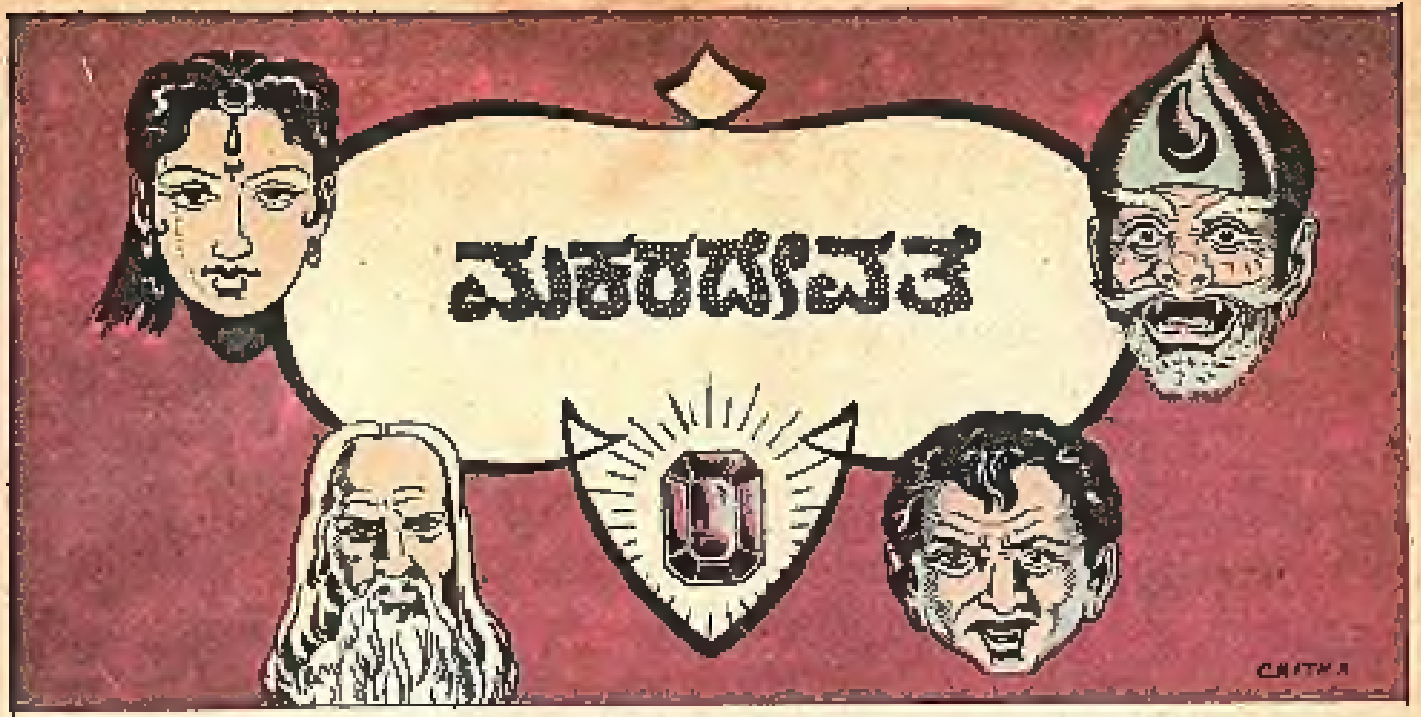
“మరద, మోరీ కరు ఎక్కడో ? బుద్ధి నేర్చుకుందో ఏదో ?” ఎందుకు అడలుతుంది.

“ನಿಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯ ಕೆಳದರೆ ನೀವು ನನ್ನ ಯೋಜನೆಯಂತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಕಾಣ್ಕೆ. ಇವರು ಕಾಗದ ಹೋದ ಕುರಿತನ್ನು ಹೊಂದಿ ಹೋದ ಕುರಿತನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಾನು ಅಂದಾ. ನಾನು ಕೆಳದರೆ ಮುಖದವರು. ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ನನ್ನ ಯೋಜನೆಯಂತೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನಾನು ಕುರಿತನ್ನು ಮರಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹುಡುಕಿರುವ ನೀವೆಂದು ಹಾಳು ಹೇಳಿದೀರಾ? ನಿಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯ ಕೆಳದರೆ ಕುರಿತನ್ನು.” ಎಂದನು ಎಲ್ಲವು.

ಇದರಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯವರು ಕಾವರಿಮಠ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹ್ನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಲಯ್ಯ. ಕೂಡ
ಹತ್ತಿರು ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

ಇದನ್ನು ಮರಳಿ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ

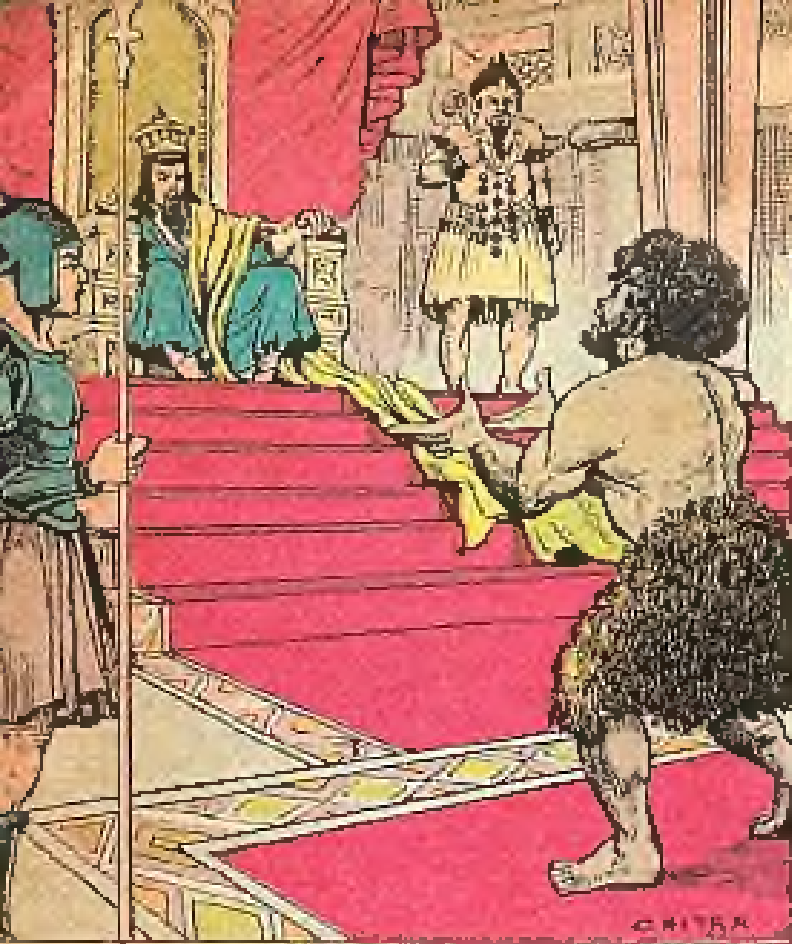

೧೮

[ಉಪ್ಪು ನೀರು ನದಿಗಳ ಕುಡುರಿನಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಕಡೆಯ ಕಳ್ಳಯ್ಯ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಹತಮಾಡಿದನು. ಕರುವಾಯಿ ಸಮುದ್ರಕೇತನು ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ಜಿಕ್ಕ ದ್ವೀಪದ ಕಡೆಗೆ ಶಿವದತ್ತ ಮೊದಲಾದವರು ತೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರಕೇತನಿಂದ ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅನೇಕನೂರಿಗೊಂದಿಗೆ ತಾವು ಅವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಬಂದವರೊಬ್ಬರನ್ನು ಹೇಳಿ, ಅವರಲ್ಲರನ್ನೂ ಬಿಡಿಸಿದರು. ಬಳಿಕ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಫಕ್ಕನೆ ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಗುಂಪಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು.]

ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿಯ ಮೃತ್ಯುದೃಷ್ಟಿ ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಮೇಲೆಯೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಉಳಿದ ಕಳ್ಳರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆಯವರ ಬಲಿಗೆ ಡೂಡಿಯೂ, ತಳ್ಳಿಯೂ, ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಇದಿರಿಗೆ ಹಾರಿ, ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಒಂದೇಚುಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಪೆಟ್ಟಿನ ಶಕ್ತಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನದಂದರೆ ಅದರ ಆ ಒಂದೇ ಎಟಿಗೆ ಸಮುದ್ರ ಕೇತನ ಕತ್ತಿ ನಾಲ್ಕಾರು ತುಂಡುಗಳಾಗಿ ಮೂರಿದು ಖಣಖಣನೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಸುತ್ತಲಿದ್ದವರು ಭೀಕರವಾಗಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸುತ್ತಿರಲು, ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಸಮುದ್ರ ಕೇತರ ಯುದ್ಧದ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆಯಾಯಿತು.

ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮೂರಿದಕೂಡಲೇ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನೂ ಬಿಸುಕು, "ಎಲೋ! ಮೃಗಕ್ಕಿಂತ ಕ್ರೂರನಾದ ಸಮುದ್ರಪೋರಾ! ನಿನ್ನನ್ನು ಮೃಗದ ಹಾಗೆ ಅಯುಧವೇನಿಲ್ಲದೆ ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ! ಅದು ನೆರವೇರುವ ದಿನವೇ ಈ ದಿನ! ಇದೇ ನಿನ್ನ ಕಡೇ ದಿನ! ಕಡೇ ಕ್ಷಣ!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಮುದ್ರಕೇತನ ನಡು ಪೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆದು ಕಾಲ್ಪಟ್ಟು ಜೀವಯ ಸುದುಳಿಯಂತೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡವಿದನು. ಮೃಗದಂತೆ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡವಲ್ಪಟ್ಟ ಪೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಮುದ್ರಕೇತನು ಧಿಮ್ಮರ

ಗೊಂಡು "ಅಬ್ಬಾ" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಏಳಲು ಹವನಸುವಾಗ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಅವನ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದು ಬಲವಾದ ಕೈಗಳಿಂದ ಕಂಠವನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದನು. ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿಯ ಹಲ್ಲುಗಳು ಕಟಕಟಿಸಿದುವು. "ಹಾಪಾತ್ಮಾ! ಇದೇ ಏನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ!" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಕಂಠವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರಲೂ, ಅವನ ಕೈ ಕಾಲಗಳ ಚಡಪಡಿಕೆ ನಿಂತುವು. ಆಗಿನ ಅವನ ಮುಖ ವಿಕಾರಗಳನ್ನು ನೋಡಲಾಗದಂತೆ ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿ ಎದ್ದು ಕಾಲಿನಿಂದ ಅವನನ್ನು ಒದ್ದು ಜಾಡಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತು ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಕತೆ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಶಿವದತ್ತ ಮಂದರದೇವ ಮತ್ತು ಇತರರ ಪಿಟ್ಟುಗಳಿಂದ ಸಮುದ್ರಚೋರರ ಶೋಕಯವರಣಕರು ಸತ್ತು, ಉಳಿದವರು ಅಯುಧಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ, ಕೈ ಚೂರಿಸಿ ಕರಣು ಶರಣೆಂದು ಕೂಗಿದರು. ಶಿವದತ್ತನ ಕಡೆಯವರು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ

ಬಂಧಿಸಿ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಅದುವರೆಗೂ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾದ ಈ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಹೆಗ್ಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ, ದೂರ ಸರಿದು ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹರಿಶ್ಚಿರಾಜನ ಭಟರು, ಎಲ್ಲಾ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು, "ಏನದೆಲ್ಲಾ? ಯಾರು ನೀವು? ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡಿದಿರಿ?" ಎಂದು ಕೋಪಮಿಶ್ರಿತ ಸ್ವರದಿಂದ ಶಿವದತ್ತನನ್ನು ಕೂಗಿ ಕೇಳಿದರು.

"ಹಾಗೆ ಕೇಳಿ, ಏನೂ ಕೇಳದೆ ದುಡುಕದಿರುವ ನೀವುಗಳು ವಿವೇಕಿಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಯಾರೆಂದರೆ" ಎಂದು ಶಿವದತ್ತನು ತಮ್ಮ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ನೀವು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅರಿತಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಮಹರಮಂಡಲದ ರಾಜನಾದ ಹರಿಶ್ಚಿರಿನಿಗೆ ಮಿತ್ರರಾದವರೆಂದೇ ತಿಳಿಯಿರಿ. ನೀವು ಒಂದು ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ದೇವತೆಯಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯರ ಬಲಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದೀರಂತೆ. ಆ ವಿಶಾಖೆ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಹತಮಾಡುವ ವಿಶಾಖಶಕ್ತಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಇವನೇ! ಇವನಿಗೆ ಆ ಮೊಸಳೆಯ ಬಲಿಯೇ ಬೇಕಂತೆ" ಎಂದು ವಜ್ರಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು.

ಆ ಭಟರು ತಲೆದೂಗಿ, "ಪ್ರಜೆಗಳ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಮಹಾರಾಜರು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರೊಡನೆ ನೀವು ಮಾತಾಡಬೇಕು" ಎಂದು ಭಟರು ಶಿವದತ್ತ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಮಹರಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಭಟರಿಂದ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಹರಿಶ್ಚಿರಾಜನು, ಶಿವದತ್ತ, ಮಂದರದೇವಾದಿಗಳನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡಿ, "ನೀವು ನಮ್ಮ ಭಟರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಹರದೇವತೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವವನು ಯಾರು? ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ? ಅದು ನಿಜವೂ ದೇವತೆಯೋ

ಬರಮೂರಿ ಮೊಸಳೆಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಿಳಿಯ ಬೇಕೆಂದು ನನಗೂ ಕುತೂಹಲವಿದೆ" ಎಂದು ತನ್ನ ಆತುರವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು.

ಈಗ ವಜ್ರಮುಖ್ಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು, "ಮಹಾರಾಜರೇ, ನಾನು ಬಿಕ್ಕೊಂದಿನಿಂದಲೂ ಕಮನದ್ವಿವದಲ್ಲಿ ಮೊಸಳೆಗಳ ಬೇಟೆಯಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವನು. ನೀವು ದಯೆ ಮಾಡಿ ನನಗೆ ಆ ಮೊಸಳೆ ಇರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ನಾನು ಕೆಲವು ಮುಚ್ಚಿ ಕೆರೆಯುವುದರೊಳಗೆ ಅದನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಎನೆಯದಿಂದ.

ವಜ್ರಮುಖ್ಯಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಹರಿಶಿವಿ ರಾಜನು ಸ್ವಾಗತಿ ನಡೆಸಿ, "ಆ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಮೂರ್ಖರಾದ ಅನೇಕಮಂದಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ಈ ಮಂಡರಾಧಿಭವತೆ ಎಂದು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಲಾಂಛನ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೆದರುವರು. ನಿನ್ನಂತಹ ಕುಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ಬಂದು ಅದನ್ನು ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವನೆಂದೂ, ಅದಾಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬಾಗರೂ ಕತೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ಅದುವರೆಗೆ ಮಹಿರಮಂಡರಾಧಿಭವತೆ ಅದನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವನೆಂದೂ ಒಬ್ಬ ದೈವಜ್ಞನು ಹೇಳಿರುತ್ತಾನೆಂದು ಪ್ರವಾದವಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ನೀನು ಕಾಣುವೆ. ನಿನ್ನ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ನನಗೂ ಕುತೂಹಲವಿದೆ" ಎಂದನು.

ಶಿವದತ್ತನು ರಾಜನ ಮಾತನ್ನು ಆಮೋಘಿ ಕೊಂಡಂತೆ ತಲೆದೂಗಿ, "ಮಹಾರಾಜಾ! ಈ ಮೊಸಳೆಯ ಅಪಾಯದಿಂದ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಾವು ಕಾಪಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ನಿಮಗೆಯವ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರೂ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಿಮ್ಮಿಂದ ನಾವೊಂದು ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೇಳಬಹುದೆ? ಅದನ್ನು ಮೊದಲೇ

ಕಿಳಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ, ನಮಗೆ ಇಮ್ಮಡಿ ಉತ್ಸಾಹ ಬಂದೀತು, ಅಪ್ಪಣೆಯಾದರೆ ಹೇಳುವೆನು" ಎಂದನು.

ಹರಿಶಿವನು ನಗುತ್ತ, "ಸಹಾಯವೇ? ಆಗತ್ಯವಾಗಿ ಕೇಳಿ. ಎಂತಹ ಸಹಾಯವಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮಹಾರಾಜವತೆ ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಈ ಮಹರ ಪಾಟಿಯಿಂದ ದಿವುಗಡೆಯಾದರೆ, ಎಷ್ಟೋ ಧನವು ಉಳಿದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೂಢವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಅದರ ಬಲಿಗೆ ಒಡಿಸಿ ತರುವ ಮನುಷ್ಯರಿಗಾಗಿ ನಾನು ಮಾಡುವ ವಿರೂಪ, ಬೇಗದಲ್ಲೇ ನನ್ನ ವಿಡಾನ ಬರಿದಾಗುವಂಥಾದ್ದೇ" ಎಂದನು. ಈಗ ಶಿವದತ್ತನು ಹರಿಶಿವನಿಗೆ, ಕುಂಡರನೀ, ಮರಾಠ್ವೀವಳ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ, "ನಮಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸಾವಿಕಾದಳವಿದೆಯೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಕಮ್ಮದೇಶಗಳನ್ನು ಕ್ರೂರರ ಪರಿಪಾಲನೆಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಲು ನಿಮ್ಮಿಂದ ನಮಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಬೇಕು" ಎಂದನು. ಹರಿಶಿವನು ಒಪ್ಪಿದನು.

ಆ ರಾತ್ರಿ, ಶಿವದತ್ತನಿಗೂ ಅವನ ಅನುಜರರಿಗೂ ಹರಿಶಚಿ ರಾಜನು ಭಾರಿ ಔತಣ ಮಾಡಿದನು. ಮಳೆಕುಂದುಲದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಂತದವರಿಗೂ ಮಳೆಕರದೇವತೆಯ ಅವತಾರ ಸಮಾಪ್ತಿಯ ಸಮಾರಂಭ ನೋಡಲು ಬರುವಂತೆ ಅನಂತರ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ ಇದಿರು ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಕುಬ್ಜಾವತಾರದವನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂದೂ, ಅವನು ಬರಿ ಹೆಗ್ಗಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ಮಳೆಕರದ ದೇವತೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಬರಬೇಕೆಂದೂ ಉಳಿದ ಕಡೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ದೂರದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು.

ಎದುರಿದ ನಡುವುಧ್ಯಾತ್ಮದ ಮೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆಕರ ಮಂತ್ರಲ ವ್ಯಾಳಿಲ್ಲಾ ಮೊಸಳೆಯ ವಾಸ್ತವದ ಸುತ್ತಲೂ ಗುಂಪು ಗೂಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಬೆಟ್ಟದ ಶಿಖರದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ತಳದಲ್ಲಿ ಹೊಯ್ದುತಿರುವ ನದಿಯೊಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅ ನದಿಯ ಬದಿಯ ಒಂದು ಗವಿಯೊಳಗೆ ಆ ಮೊಸಳೆ ವಾಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಗುಹೆಯ ಪಾರದರ್ಶ್ಯ ಆ ನದಿ ಒಂದು ಸರೋವರದಂತೆ ಅಗಲವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ವಜ್ರಮುಖ್ಯ ಒಂದಡಿ ಉದ್ದವಿರುವ ಎರಡು ಕತ್ತಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಎರಡು ಮುಖ್ಯಗೊಳಗೆ ಅವುಗಳ ಹಿಡಿಕೊಂಡು ಹಗ್ಗದಿಂದ ಬಲವಾಗಿ ಬಿಗಿ ಕೊಂಡನು, ಹಾಗೆ ತನ್ನ ಮುಖ್ಯಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಬೆಟ್ಟದ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಕೆಳಗಿಳಿದು, ನದಿಯ ಸರೋವರದ ನಡುವಿಗೆ ಧುಮುಕಿದನು. ಮುಳುಗಿ ಎದ್ದು ಮೊಸಳೆಯ ಗುಹೆಯ ಕಡೆಗೆ ಈಡೆ ಹೋಗಿ ತೊಡಗಿದನು.

ವಜ್ರಮುಖ್ಯ ಗುಹೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುವುದರೊಳಗೆ, ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ದಂಕಿಯ ಕಿಡಿಗಳನ್ನು ಗುರುತ್ತ, ಮುಸಾ ಮೊಸಳೆ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಹಾಯ್ದು ಬಂತು. ವಜ್ರಮುಖ್ಯ ಇದ್ದಲ್ಲೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತು ಅದರ

ತೆರೆದ ಬಾಯಿಗೆ ಎರಡು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮುಖ್ಯಗಳ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಅಗಲಿಸಿದನು. ಆ ಕತ್ತಿಗಳು ಮೊಸಳೆಯ ದವಡೆಗಳ ಎರಡು ಬದಿಗಳನ್ನು ಸೀಳಿಕೊಂಡೇ ಹೋದುವು. ಅದು ನೋವಿನಿಂದ ವಜ್ರಮುಖ್ಯಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡೇ ಅಚ್ಚಗೂ ಈಚೆಗೂ ಹೊರಳಾಡ ತೊಡಗಿತು. ಬಾಲವನ್ನು ಎತ್ತಿಬಿಡಿ ಹೊದಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸ ತೊಡಗಿತು.

ವಜ್ರಮುಖ್ಯ ಘಟನೆ ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಒರೆಯಲ್ಪಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದು ದೊಸಳೆಯನ್ನು ತಿವಿಯುತ್ತಾ, ಅದರ ಬಾಲದ ಬಟ್ಟನ್ನು ತಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಎರಡು ಗುಹೆಯ ಪರಗಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಿ, ಪೂರ್ಣಶಕ್ತಿ ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಕೊನೆಯುಪಿರಾದಿದ್ದ ಆ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಕೀರಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಹಾಕಿದನು.

ಬೆಟ್ಟದ ಶಿಖರದಲ್ಲಿ ಈ ಭಯಂಕರ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಹರಿಶಚಿರಾಜನೂ, ಪ್ರಜೆಗಳೂ ನೋಡಿದರು.

ವೊಸಳೆಯ ಮರಣವನ್ನು ನೋಡಿ ಮಯವಾದವೆಂದು
ಘೋಷಣೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಒಳಗೂ ವಾಡಗ
ವರೆಗೆ ಮಕರಮಂಡಲದತ್ತ ಆನಂದೋತ್ಸವಗಳು!

ಹುಡುಗನು ಕಾಣು ಮಾಡಿದ ಮಾರ್ಗದ ಪ್ರಕಾರ
ಶಿವದತ್ತನಿಗೆ ದೊವ್ವ ನಾಲಿಕಾ ಬಲವನ್ನೂ, ಇವತ್ತು
ಸಾವಿರದೊಂದಿ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಒಂದು
ಶುಭವಾಹನತಂಡದಲ್ಲಿ ಶಿವದತ್ತನೂ, ಮಂದರ
ದೇವನೂ, ಮರಾಳ ಮತ್ತು ಕುಂದರೋದ್ಧಿವ
ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ
ಹೊರಟರು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ದೇವಮಾಯಿಯೂ,
ಸೈನ್ಯದೊಳಗಿನೂ ಇವರು. ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆ ಶಮನ
ರೇಖೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎಂಬ ಸುಗಂಧಿವು ಈಗ
ದೇವಮಾಯಿಯ ಶಿವದತ್ತನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಶಿವದತ್ತನು ಈ ಶುಭಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು
ಶಮನೋದ್ಧಿವರ ರಾಜನಿಗೆ ರಾಯಭಾರ ಕಳುಹಿಸಿದನು.
ರಾಜನಿಗೆ ಮುಖವಾಡವಾಗಿ ದಿವ್ಯ ವಿಮಾನ

ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಆ ಮೂರು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೂ
ಶ್ರೇಯಸ್ಸಾಗುವುದೆಂದು ಶಿವದತ್ತನ ಉದ್ದೇಶ.

ಕರ್ಕರಿದ ಆವಾಹನವನ್ನು ತನ್ನ ಕುವಸರಿಯನ್ನು
ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೋಡುವ ಆಶೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು,
ಕೋರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ ಶಮನರಾಜನು, ಆ ಶುಭ
ವಾತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವವಡದಂತಾದನು. ತನ್ನ
ಕುಮಾರಿ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರುವಳೆಂದೂ, ಅವಳನ್ನು
ಮರಾಳೋದ್ಧಿವರ ರಾಜನಾದ ಮಂದರದೇವನು
ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಶಿಸುವನೆಂದೂ
ರಾಯಭಾರಿಯ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದು ಶಮನರಾಜನು
ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಅವನು ಕೂಡಾ
ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಲಿಕೆ ಬಲವೊಂದಿಗೆ ಸೈನಿಕ ಬಲವನ್ನೂ
ಕೂಡಿಸಿ ಆಗಲಿರುವ ಅಳಿಯನ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ
ಹೊರಟನು.

ಗುಡುಪಾರಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬರಲಿರುವ ಈ
ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ನೆರವಾಹನನು ತಿಳಿದು ಭಯ
ದಿಂದ ದಿಕ್ಕುಕೊಂಡು ಇದ್ದನಾದ್ದರಿಂದ ಮರಾಳ ಮತ್ತು
ಕುಂದರೋದ್ಧಿವಗಳನ್ನು ಸತ್ತಿಬಿಡಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ
ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಕಾರ್ಯವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.
ಅಂತಹ ಅವನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಮರಾಳ ದ್ವಿಪದ್ವಿ
ಹೆಚ್ಚು, ಇದುವ ಬಲವೆಷ್ಟೋ ಕಂಡರೆ ದ್ವಿಪ
ದಲ್ಲೇ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಯಾವುದೊಂದು ಪ್ರತಿಭಟನೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ,
ಶಿವದತ್ತನೂ, ಮಂದರದೇವನೂ ಮೊದಲಾದ ಮರಾಳ
ದ್ವಿಪದ್ವಿವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಜೆ
ಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಕುಂಟಾದ
ಸಂತೋಷವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಅವರೆ ಮಂದರದೇವ
ಶಿವದತ್ತನು, ಎಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲೇ ಇದ್ದಿರಬಹುದಾ
ಕೂತರಿಸಿ ದ್ವಿಪದ್ವಿವನ್ನು ತಿರುಚುತ್ತಿದ್ದ ಎ
ನೆರವಾಹನನ ಸೈನಿಕರಾರೂ ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ.
ಶಿವದತ್ತನಿಗೆ ಇದು ಒಂದು ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಮಾಡಿತು. ಅವನು ಒಳವಾರ್ತೆಗೆ ಗುಣಗೊಳಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವರು ಸೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಂದು, "ಅಯ್ಯೋ, ನಾವು ಹಾಳೆ ಬರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದು, ಈ ಮೊವಲು ನರವಾಹನವೆಂಬ ಚಿತ್ರ, ಒಂಟೆಗೆ ಗುರಿಯಾದ ಬೇಡರು ನೂತನವೆತ್ತಾಹದಿಂದ ನರವಾಹನನ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದರು. ಆ ಬೇಡರ ಬಂದಾಯದ ಗುಂಪು ಈಗ ನಾರವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆ" ಎಂದು ಸಮಾಚಾರ ಹೇಳಿದರು.

ಈ ವಾರ್ತೆ ಮುಂದರ ಬೇಡರನ್ನು ಬಹಳ ನಿರುತ್ಸಾಹಪಡಿಸಿತು. "ಅರೇ ! ಅವನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಈ ಬೇಡರೇ ಮುಗಿಸುವ ಹಾಗಿದೆಯಲ್ಲಾ ! ಎಂದಾದರೂ, ನಾನೇ ಸನ್ನ ಸ್ವತಸ್ಸಾದಿಂದ ಆ ಕೂರ ನರವಾಹನವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವೆನೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಿದ್ದ ಈಗ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯ ಗತಿ ಏನು !" ಎಂದನು ಮುಂದರವೇಡ.

"ಹಾಗೆ ತಪ್ಪಿದರೂ ಒಳ್ಳೆದಾಯಿತು ! ಆ ವಾಚವನ್ನು ಕೇಳುವ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸಾಹಸವೂ ತೋರಿಸಿತು." ಎಂದ ಬಿಡುತ್ತನು ಮತ್ತೆ ಹಾಳೆ ವಾಚವನ್ನು ಕರೆದು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಎರವು, ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮುಂದಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಬಂದ ಮೇಳ ನರವಾಹನವನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ, ಇದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಿಳಿಸುವ ಮೇಲಾಗಿ ತಿಳಿಸುವ ತಪ್ಪುಮುಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಡುತ್ತಿರುವುದು.

ವಸ್ತುವುಂಟು ಅಕ್ಷರಗಳಿಗಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ನರವಾಹನವನ್ನು ಸೆರೆಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ, ಮುಪ್ಪಿನವನು ತಿಳಿದು ಬೇಡರು ನಗರದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಅವರ ಕತ್ತಿ, ಈಟಿ, ಬಾಣ, ಬೊಟ್ಟೆ, ಬಲೆಗಳು ನರವಾಹನನ ಗುಳ್ಳೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕೊಲ್ಲು ಕೊಲ್ಲು ರಾಹಿ ತಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಸ್ತುವುಂಟು ಬಿಡುತ್ತಿರುವ ತನು ಕೂಡ ಅದ್ವಯವನ್ನು ಬೇಡರ ನಾಯಕನಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಕೊಳೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದನು. ಆಗ

ಬಿಡುವ ಮೇಲಾಗಿದ್ದರೆ ಕೈ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತ ನರವಾಹನವು ಬೇಡರೊಂದಿಗೆ ಗತವಾಗುವುದು.

"ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡೋ ! ಬಿಡುತ್ತರೆ ಅಚ್ಚ !" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಾ, ಮುರವಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಕುಮ್ಮರೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಿಡಿಸಿದನು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಕೂರ ನರವಾಹನವು ಬಿಡುವ ಮೇಲಾದ ಕೆಳಗೆ ಅಕ್ಷರವನ್ನು ಹೊಮ್ಮಿಸಿತು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ವಾಹನವು ಗುಳ್ಳೆಗೆ ಸೇರಿತು. ಬೇಡರು ಕೂಡ ಕೂಗುತ್ತಾ ಬಂದು, ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಮೇಲೆ ನೋಡಲು ನರವಾಹನವು ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದನು.

ಅಂತರ - ಹಳೆ ಮೊಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ತಿಳಿದು, ಎಂದಾದರೂ, ಕಮನರಾಜ ಕೂಡಾ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರಿಗೆ ಬೇಡರ ನಾಯಕನು ಘನು ತಿಳಿಸಿ ವ್ಯಾಗತ ಮಾಡಿದನು. ಅಗಿಂದಾಗಲೇ

ಮಂಡರದೇವನು ಮದಾಳದ್ವೀಪಕ್ಕೂ ಕುಂಡಲಿನೀ ದ್ವೀಪಕ್ಕೂ ಮಹಾರಾಜನೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಬೇಡಂಗಲ್ಲಾ ಮೂಹನನು ಆಶ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡ ಆದರ ಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೇ ತಿರುಗಿಕೊಟ್ಟು ಸ್ವತಂತ್ರರನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಒಂದುವಾರ ದಿನಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಶುಭದಿನ ದಲ್ಲಿ ಮಂಡರದೇವನಿಗೆ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆಯೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹವು ಒಂದು ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಶಿವದತ್ತನು ಹುಡುಗನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಸೈನಿಕರಿಗಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಮಹಿಮಾಂವಲಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ತರುವಾಯ ಒಂದು ದಿನ ಶಿವದತ್ತನ ಆಪ್ತರೇ ಯಂತ್ರ ಮಂಡರದೇವನು ಮಹಾಭಯ ವಿರಾಡು ಮಾಡಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಮರಾಳ, ಕುಂಡಲಿನೀ ದ್ವೀಪಗಳ ಹಿರಿಯರೆಲ್ಲಾ ಬಂದರು. ಶಿವದತ್ತನು, ತಾನು ಸನ್ಯಾಸನನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆನೆಂದೂ, ಶೇಷ ಜೀವಿತವನ್ನು ದೈವಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುವೆನೆಂದೂ ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಂಡರದೇವನಿಗೂ ಸಭಿಕರಿಗೂ ಕರಕಳವಾಯಿತು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಶಿವದತ್ತನನ್ನು ಮಂತ್ರಿ ಯಾಗಿಯೋ ರಾಜಗುರುವಾಗಿಯೋ ಇದ್ದು ತಮ್ಮನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಶಿವದತ್ತನು ಅವಾ

ಘದನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮಂಡರದೇವ ಹಾಗೂ ಸಭಿಕರನ್ನು ನೋಡಿ, ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು:

"ಪಾಲಕರೂ, ಪಾಲಿತರೂ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ದೌಶಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮೆವಾಗು ವುದೆಂಬುದನ್ನು ಈವರೆಗೆ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳಿಂದ, ಮರಾಳದವರಿಗೂ, ಕುಂಡಲಿನೀಯವರಿಗೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನಂಬುತ್ತೇನೆ. ಚಿತ್ರಸೇನ, ಸಮರಸೇನರ ಪರಿಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ವಿನಾಯಿತು, ನರ ವಾಹನನ ಪ್ರವೇಶ ಹೇಗಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಲಿರೂ ಮರೆಯದಿದ್ದರೆ ಆಯಿತು ಆದುದರಿಂದ ಯಾವುದು ಧರ್ಮ, ಯಾವುದು ಅಧರ್ಮ ಎಂಬುದು ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಅಚ್ಚ ಕನ್ನಡಿಯಂತೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಮುಂದಿದೆ. ಆದಕ್ಕೆ, ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕು."

ಶಿವದತ್ತನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹರ್ಷ ವ್ಯಸಿ ಮಾಡಿದರು. ಶಿವದತ್ತನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಸಭೆಯಿಂದ ಹೊರಟನು. ರಾಜನೂ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ನಾಶ್ವರದ ಮೇಲೆ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಅರಣ್ಯದವರೆಗೂ ಹೋದರು. ಶಿವದತ್ತನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಹಿಂದಿರುಗಲು ಹೇಳಿ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ ಹೋದನು. (ಮುಗಿಯಿತು)

ಒರ್ವರೂ ಮುಗಿಯುವ ಪರಗಿ ಯಾರಿಗೂ ಯಾವ
ಧನ ಕಡಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡಕೂಡದೆಂದು ವಿವಾಸವು
ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ಖಂಡಿತ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿಜ
ಸಂಗತಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕೊಡಾಗಾರದಲ್ಲಿ
ನನ್ನ ಪಟ್ಟಿ ಆ ಉರಿಸವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪರಿಹಾರ
ಮಾಡಲಿಕ್ಕೇ ಫಸವಿಲ್ಲ. ನೆರೆ ರಾಶಿಗಳ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ
ಕೈ ಸೇಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಅವರಿಂದ ಸುಂವುಮೊ
ಗ್ಗುಳ್ಳೋ ಎಂದು ಅನುಮಾನದಲ್ಲಿದ್ದೇನವತ್ತು. ನಿನ್ನ
ಶಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಅಳಿಯಂದಿರೇ ನಿನ್ನಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾರೆಂದು
ನಂಬಿ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದಿರು" ಎಂದು ರಾಜನು ತನ್ನ
ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ಜೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ಕ್ಷಮಿಸಿ ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವು
ದೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನದು ಅಲ್ಪ ಪ್ರಶ್ನೆ
ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದು ಬೇರೆ ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನು
ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಅವನು ತನ್ನ ಕೂರರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತ
ಅರಣ್ಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಾಗ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ
ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದನು. ಆಗ ಗುಡುಗು ಮಿಂಚುಗಳೊಂದಿಗೆ
ಮಳೆ ಬೀಳ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಒಡ ಸೈನಿಕನು ಈ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ತಲೆ
ಮರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಎಂದು ಅತ್ತಿತ್ತ
ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಗುಡ್ಡದ ಬದಿಯಲ್ಲಿ
ಶಿಥಿಲಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮನೆಯೊಂದು ಕಾಣಿಸಿತು
ಓಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು.

ಅವನು ಆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ನೋಡು
ವಾಗ, ಮನೆಯೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ನರಿಯೂ,
ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಾಡುಬೆಕ್ಕೂ ಹೊರಗೆ ಸಿಡಿ
ಹೋದುವು. ಕೆಲವು ಗಿಬ್ಬಿಲಗಳು ಕೀಚು ಕೀಚನ್ನುತ್ತಿ
ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಹಾರಿದುವು.
ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಅವನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ
ಕೂಡಲೇ ಶಿಥಿಲವಾಗಿದ್ದ ಗೋಡೆಯ ಕೆತ್ತೆಯಿಂದ

ಹಾವು ಭುಸುಗುಟ್ಟಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು ಅದರಿಂದ
ಹೆದರಿ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತನು.

ಬೇಗೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದೆಂದು ಆ ಸೈನಿಕನ
ಅಲೋಚಿಸುತ್ತ ನಿಂತಿರಲು, ಕಣ್ಣು ಬಗ್ಗಿಸಿತು
ವಂತ ಮಿಂಚಿತು. ಆ ಮಿಂಚಿನ ಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ
ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ನೋಡಿ
ದನು. ಕೂಡಲೇ ಸೈನಿಕನು ಅಲ್ಲದ ಓಡಿಹೋಗಲು
ತಿರುಗಿದನು. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ಪಿಶಾಚಿ ಬಾಗಿಲನ್ನೆ
ಅವನಿಗೆ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿತು. ಇನ್ನೂ ಶೂನ್ಯ
ಸಾವು ತಪ್ಪದೆಂದು ಸೈನಿಕನು ಮೊಂಡು ಧೈರ್ಯ
ದಿಂದ ಇವು ರೈವವನ್ನು ನೆನೆಮೆನೊಂದು ಪಿಶಾಚಿಯ
ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತನು.

"ಹದರಬೇಡ, ನಾನು ಪಿಶಾಚಿಯಾದರೂ ನಿನ್ನಗೆ
ಮಾತ್ರ, ಏನೂ ಹಾನಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ
ನಿನ್ನಿಂದ ಒಂದು ಕೆಲಸವಾದೀತೇ ಎಂಬ ಅತಿ"
ಎಂದಿತು ಪಿಶಾಚಿ.

ಅದರ ಮಾತಿಂದ ಬಡ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬಂದು, ಅಶ್ವರ್ಯ ಘಾ ಆಯಿತು. ಏಕಾಚಿಗೆ ತ್ಸಂದ ಸಹಾಯ ವಂದರೇನಪ್ಪ! "ಹಾಗೇನು ? ನನ್ನಿಂದ ಕೂಡ ನೀಗೇನೂ ಹಾನಿಯಾಗದು. ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ನೀನಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದೂ ಬಿಡುವುದೂ ನನ್ನ ಇಷ್ಟ ತಾವೇ ? ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ವೆಂದರೆ ನೀನೇನು ಮಾಡುವಿಯೋ ಮೊದಲು ಹೇಳು" ಎಂದನು.

ಏಕಾಚಿ ನಕ್ಕು " ನನ್ನಿಂದ ನನಗೆ ಹಾನಿಯಾಗುವ ದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದು ನೀನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಯತ್ನವಿದರೆ ನಾನು ನೀನಿಗೆ ಮೇಲನ್ನೇ ಮಾಡು ತ್ಕೇನೆ ಸ್ವಲ್ಪವನ್ನೇ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ನೀನೇನಾದರೂ ಒಳ್ಳೇದು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದುವಂಥಾಧು ಧನದ ಕೊರತೆಯೇ. ನೀನಿಗೆ ಧನವೇನಾದರೂ ಬೇಕೇ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಏಕಾಚಿ.

"ಧನವೇ ? ಬೇಕು ಬೇಕು. ಏನು ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕು ನೀನಿಗೆ ಸ್ಪಂದ ?" ಎಂದನು ಸೈನಿಕ ಅನುರದಿಂದ

"ನೀನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಧನ ಬೇಕು ? ಮೊದಲು ಹೇಳು" ಎಂದು ಕೇಳಿತು ಏಕಾಚಿ.

"ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಗಳಾಗುವಷ್ಟು ಕೊಬ್ಬರ ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣುಗಳ ಮದುವೆ ಮಾಡುವೆನು. ಅದಕ್ಕೆ ಧನವಿಲ್ಲದೆ ಬಿಡಿಸು ತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು ಸೈನಿಕ

" ನೀನು ಅನುಭವವಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗನ ಹಾಗೇ ಕಾಣುವಿ. ಈ ಒಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಗುಣಯೋಗಿರುವ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀನೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದು ಒಮ್ಮತು ಮೂವತ್ತು ಲಕ್ಷ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಭಲವಾಗಿ ನೀನೊಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡ ಬೇಕು. ಪವಿತ್ರವಾದ ಗಯಾಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಸ್ಟೋಕ್ತವಾಗಿ ನನ್ನ ಅಂತ್ಯಕ್ರಿಯೆ ನಡೆಸಬೇಕು. ದಯವಿಟ್ಟು ನೀನು ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಈ ನಾಣ್ಯ ಗಳೆಲ್ಲ ನಿನ್ನದಾಗುತ್ತವೆ" ಎಂದಿತು ಏಕಾಚಿ.

ಅದರ ವಿಚಿತ್ರ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಶ್ವರ್ಯ ಪಡುವ ಸೈನಿಕನನ್ನು ನೋಡಿ ಏಕಾಚಿ ಆ ಧನ ಸಂಗ್ರಹದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಈಗ್ಗೆ ಎರಡು ತಲೆಮಾರಿನ ಒಂದ ಆ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಮಹಾ ಕ್ರೂರನಾದ ದಾರಿ ದೋಚುವ ಕೊಳ್ಳೆಗಾರ ನೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಅವನು ಕಳ್ಳತನದಲ್ಲಿ ಸುಖಕ್ಕಿಕ್ಕರಾದ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ, ಅರಣ್ಯದ ದಾರಿ ಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಂಚು ಹಾಕುತ್ತ ವತ್ಸಾರಸನ್ನ, ಮೂರ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿರುವ ಧನಕ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನೂ ಕೊಳ್ಳೆ ಹೂಡಯುಕ್ತಿದ್ದನು. ನಗರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀಮಂತರೂ ಅವನ ಹಾವಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಒಗ್ಗೆಯ ಹಾಳು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಧನದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸುಮಾರು ಭಾಗವಿರುತ್ತದೆಂದು

ಇಲ್ಲಿಯ ಗುಜೆಯಲ್ಲಿ ವೇರಿಸಿಟ್ಟನು.

ಅದರ ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನ ಸೈನಿಕರು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಆ ಕಾರಿ ಹೊಡೆತಕನ್ನೇಲೂ ಸುತ್ತಮುತ್ತ, ಬೀಳುವ ಈ ಕವಚ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ತಪ್ಪಿಸಲು ಅವರ ಮುಖಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದಾಗಿ ತಕ್ಕುಗೊಂಡಿತು.

[illegible]

ಬೆಳಕು ಬಿಡು. ಪಿಶಾಚಿ
ತಾಗೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳು ಕ
ದಿನ ಅರಣ್ಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗು
ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಅದು ನೋಡಿತು. ಅವನನ್ನು ಕರೆದು
ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ತೋರಿಸಿ
ನಿಶ್ಚಯವಾದ ಈ ಪಿಶಾಚಿ ಜನ್ಮದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ
ಯನ್ನು ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ತೋರಿಸಿ
ವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ
ಫಲವಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ತೋರಿಸಿ
ಕೊಳುವಂತೆಯೂ ಹೇಳಿತು. ಧನದ ಆಶೆಯಿಂದ
ಯಾತ್ರಿಕನು ಒಪ್ಪಿದನು.

ಅದರಂತೆ ಯಾತ್ರಿಕನು ಗಣಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಡ
ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡಿ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದನೇನೇರಿ,
ಚಿಕ್ಕರ ವಿಶಾಲ ಗಣಿಯ ಧನವನ್ನು ಅವನ
ಮನೆ, ಕೆಲವು ಒಕ್ಕಾಟ ಬನ್ನಿರುವ ಮನೆ, ...
ಹಳೆಯದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ
ಇಲ್ಲಿ ಗಣಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಬರುವ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿ

ಧನವನ್ನು ಕಾವಲು ಕಾಯತೊಡಗಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನೂ ಸತ್ತು ಪಿಶಾಚಿ ರೂಪ ತಾಳಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಾದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಯಾತ್ರಿಕ ಪಿಶಾಚಿಯೇ ತಾನೆಂದು ಒಡ ಸೈನಿಕನೊಂದಿಗೆ ಈ ಸಮಾಚಾರ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಮೋಗಿ ಹೋಗಿ ವಿಮುಕ್ತ ಕೊಡಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

“ಗಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆ ಕರ್ಮವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಒಲುತ್ತೇನೆ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಒಂದುಸಾರಿ ಆ ಧನ ವಿರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸು” ಎಂದನು ಸೈನಿಕ ಉತ್ತರಿಸಿದನು.

“ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬು. ಮೊದಲು ಗಯೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ಬಾ. ಆಮೇಲೆ ಆ ಗುಹೆಯ ಧನವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಿತು ಯಾತ್ರಿಕ ಪಿಶಾಚಿ.

ಒಡ ಸೈನಿಕನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಆ ಪಿಶಾಚಿಯ ಹೆಸರು ದೊಡ್ಡದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ಅದಾ

ಗಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಹೋಗಲು ಸುಮಾರು ಮಾರ್ಗದ ಸಮೀಪದ ದೊಡ್ಡದನ್ನು ಆ ಪಿಶಾಚಿಯೇ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ತೋರಿಸಿತು. ಸೈನಿಕನು ಗಯೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಧಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಆ ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಆ ಶಿಥಿಲ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಯಾತ್ರಿಕಪಿಶಾಚಿ ಸಂತೋಷವಾಗಿ “ನಿನಗಾಗಿಯೇ ಕಾದಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಸಹಾಯದಿಂದ ನನ್ನ ಹೀನ ಜನ್ಮ ಹೋಗುವಂತಾಯಿತು. ನಿನಗೆ ಧನವಿರುವ ಗುಹೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಈ ಪಿಶಾಚಿ ಜನ್ಮದಿಂದ ಮುಕ್ತ ನಾಗುತ್ತಾನೆ. ನಿನಗೆ ಈ ಧನದಿಂದ ಸಮಾಧಿವ್ಯಗಳೂ ಸೆರವೇರಲಿ” ಎಂದಿತು.

ಒಡ ಸೈನಿಕನು ಪಿಶಾಚಿಯ ಹಿಂದೆ ಹೋದನು. ಶಿಥಿಲ ಗೃಹದ ಒಂದೆ ಧನವು ಅಡಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಭೂ ಗುಹೆಯನ್ನಿತ್ತು. ಅದರ ಬಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಗಳಿತ್ತು, ಅವನ್ನು ಮುಕ್ತಿಕೊಂಡು ಕಾಡು ಗಿಡದ ಬಳ್ಳಿಗಳೂ ಇದ್ದುವು.

“ಇದೇ ಧನವಿರುವ ಗುಹೆಯ ಬಂಡೆ, ಅದನ್ನು ತೊಲಗಿ ಆ ಧನವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಿತು ಯಾತ್ರಿಕ ಪಿಶಾಚಿ.

ಕೂಡಲೇ ಸೈನಿಕನು ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ತಡೆದು, “ತೋರಿಸುವುದೇನೂ ಬೇಡ. ಆಮೇಲೆ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಕೃತ್ಯಾತೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪನವು ರಕ್ತ ಹೋದನು.

ಅವನು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಿ “ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ನೆರೆಹಾವಳಿಯಿಂದ ಹಾಳಾದ ಊರುಗಳ ವಿನಯ ದ್ವಾರಕ್ಕೆ ತಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಧನ ಬೇಡಾಗುವುದು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

ಅವನ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ರಾಜನು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾವನ ನಂತೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ತನ್ನ

... ..

"ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತಾಳಾ ನೆನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದವ
 ಮೂವತ್ತು ಅಕ್ಷಾಹ. ಬೆನ್ನದ ನಾಲ್ಕು
 ಕೊಯ್ಯ, ನೆನ್ನದ ಮೂರು ಮೇವ ಹಡಬೇಡಿರಿ
 ಪ್ರಭೂ!" ಮಹಾದೇವ ಬಡವನೇ.

ರಾಜನು ಬೆಕ್ಕನ ಬೆರಗಾದನು. ಇವನಿಗೆ ಹುಟ್ಟು
 ಹಿಡಿದಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಗನ ಮರಿತನನ್ನ ಕಿತ್ತಾಗ
 ಅವನು ಹೇಳುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯ
 ದೆನಿಸಿತು. ಅವನ ವಡಿತು ಮುಖ ಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ
 ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಮೇ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುದನ್ನು ರಾಜನು
 ಗಮನಿಸಿದನು.

ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿ, ಸೇನಾನಾಯಕ ಮತ್ತು
 ಅಂಚಕ್ಷರರೊಂದಿಗೆ ಕೆಲ ಮಂದಿ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ
 ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಡ ಸೈನಿಕನೊಂದಿಗೆ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ
 ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ತೋರಿಸಿದ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿರುವ ನಿಧಿ
 ಯನ್ನು ಅವರೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದರು. ರಾಜನು ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ
 ನಗಕ್ಕೆ ಸಾಗಿದನು. ಸೆರೆಯಿಂದ ಬಾಧಿತರಾದವರಿಗೆ
 ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಆ ಧನವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸು
 ವಂತೆ ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಬಡಸೈನಿಕನನ್ನು
 ನೋಡಿ, "ನೀನು ಆ ಧನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗ ತೆಗೆದು
 ಕೊಳ್ಳುವುದು ನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ. ನೀಗೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ
 ಅಷ್ಟು ತೆಗೆದುಕೋ" ಎಂದನು.

"ಬೇಡ, ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ಆ ಧನವನ್ನೆಲ್ಲಾ
 ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಪ್ರಜೆಗಳ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ವಿನಿ

ಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ತೋರಿತು. ಅದು
 ನನ್ನಿಡವಾಗುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಅದು ಅಲ್ಲದೆ, ತಮಗೆ
 ಕಾಣೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟದೇರೆ, ತಿರುಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನಾನು
 ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ತಪ್ಪೆಂದೂ ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ"
 ಎಂದನು ಒಡ ಸೈನಿಕ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಕೋಶಬಾರದಿಂದ ನೀನು
 ಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲು ನೀನು ಒಂದು ನನ್ನ
 ಸಹಾಯ ಕೇಳಿದವನು ತಾನೆ? ನೀನು ಸಹಾಯ
 ಮಾಡಲು ಈಗ ನನಗೆ ಅವಕಾಶವಾಯಿತು" ಎಂದು
 ಹೇಳಿ ರಾಜನು ಒಡ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ
 ಚನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ಹಾಗೂ ಅವನ
 ನ್ಯಾಯ ನಿಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಿದನು.

ಬೇತಾಳವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ಈ
 ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಒಂದು ಸಂದೇಹವಿದೆ. ಕಳ್ಳರ
 ನಾಯಕನೂ, ಯಾತ್ರಿಕನೂ ಒಬ್ಬರಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ
 ಗುಹೆಯೊಳಗಿನ ಧನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಸು ಕೂಡ

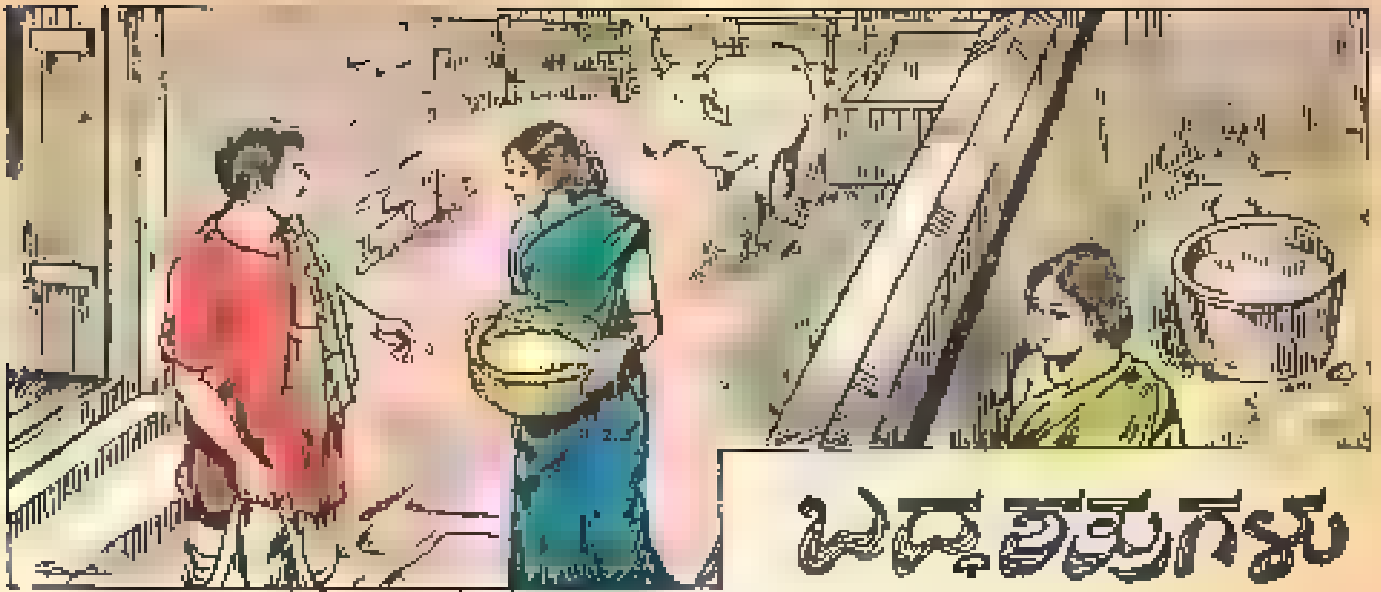
ಮಿಕ್ಕು ಮಾಡದೆ, ನಾಯಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾವಲು ಕಾಡು ಸತ್ತು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಪಿಶಾಚಿಗಳಾಗಿ ಆಮೇಲೆ ವಿರಕ್ತ ವಿಕೆ ಬರಬೇಕು? ಒಡ ಸೈನಿಕನು ಆ ಧನವನ್ನು ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅನುಭವಿಸಬಹುದಿತ್ತಷ್ಟೆ? ಹಾಗೇನೂ ಮಾಡದೆ, ಅದನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸದೆ ಹೋಗಲು ಕಾರಣವೇನು? ಈ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದಿದ್ದೂ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ನನ್ನ ತಲೆ ಸಿದಿಡೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಜಘಣೆ!" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಹೇಳಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೇಗೆಂದನು: "ಶ್ರೀರಾಜ ಗುಣದಿಂದ ಧನ ಸೇರಿಸುವುದನ್ನೇ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುವವರು ಶಾಪ್ತ ಅನುಭವಿಸಲಿಕ್ಕೂ ವಹಸ್ಸು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸತ್ತು ಹೋಗಿ ಪಿಶಾಚಿಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಆ ಧನಕ್ಕೆ ಕಿರುಗೆ ಯಾವ ಶ್ರಮೋದ ಕ್ಯೂ ಒರುವಂಶಹುದಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ಕಾರಣ ದಿಂದಲೇ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಅಂತ್ಯಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಪಿಶಾಚಿ ಜೀವಿತದಿಂದ ಹೊರಬೀಳಬೇಕೆಂದು ತವಕಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಸಾಯುವಾಗ ಧನದ ಮೇಲೆಯೇ ಯನ್ಮುಟ್ಟುವರೇ ಹಾಗೆ ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ ಕ್ರಮೇಣ ಮೃತ್ಯು ತ್ಯಾಜ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಒಡ ಸೈನಿಕನು ಆ ಪಿಶಾಚಿಗಳಿಂದ ಪಾಠ ಕಲಿತು ವಿವೇಕಿಯಾದನು.

ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಅಂತ್ಯಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡದೆ ಆ ನಿಧಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಲಾರೆನೆಂದಿತ್ತು ಪಿಶಾಚಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಕೂಕ್ಷುಬ್ಧಿಯು ಸೈನಿಕನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡನು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಆ ನಿಧಿಯನ್ನು ಕಣ್ವಿನಿಂದ ನೋಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ತನ್ನ ಹಾಗೆ ಅವನೂ ಧನದ ವ್ಯಾಮೋಹದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದುಬಿಡುವ ನೆಂದು ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಅನುಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಕೊಲೆ, ಕೊಳ್ಳೆ, ಮೋಸಗಳಿಂದ, ಅನೇಕ ಹಿಂಸೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟ ಆ ಧನವನ್ನು, ಶಾಪದ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ರಾಜನ ಮೂಲಕ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಸೇವೆಗೆ ಉಪಯೋಗಪಡಿಸುವುದೇ ಸರಿಮೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅಂತಲೇ ಯುವನು ಅದನ್ನು ನೋಡಲೂ ಅವನು ಎದರಿತನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದ ಯಾತ್ರಿಕನು ಪಿಶಾಚಿಯಾಗುವಂತಾಯಿತು? ಧನಕ್ಕೆ ಕಾವಲಾಗಿರುವವನು ಧನದ ಆಳಿನ ಹಾಗೆ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ತನಗೆ ಅಂತಹ ದುರ್ವಿಶೇಷವಾರವೆಂದೇ ಒಡ ಸೈನಿಕನು ಜಾಗರೂಕನಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಗ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ ಅವನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ."

ಹೀಗೆ ರಾಜನ ಮಹಿಮೆ ಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳಿವು ತವ ಸಮೇತ ಯಾಯಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೇತಾಡಿತು.

ಬಡ್ಡಶಪ್ತಗಳು

ಕೊಳುಪಾಳ್ಯವೆಂಬ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ರಂಗಪ್ಪ ಮತ್ತು ಸಂಕಪ್ಪ ಎಂಬ ಸಾಧಾರಣದ ಶೈತನಿಬ್ಬರು ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರ ಮನುಗೊಗೂ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾದೊಂದ ಗೋಡೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಡ್ಡವಾಗಿತ್ತು ಇಬ್ಬರ ಹೊಲಗಳು ಕೂಡಾ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇದ್ದುವು. ಇಬ್ಬರೂ ಶೈತ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಅನುಭವ ಉಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೇನು ಮಾಡುವುದು ? ಅಸೂಯೆಯೊಂದು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ತಿಳಿಯದಂತೆ ಎರಡನೆಯವನಿಗೆ ನಷ್ಟಪಡಿಸಲು ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕರುಬಿಕೊಂಡಿರುವರು. ಅದು ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವಾದುದರಿಂದ ಏನು ಮಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಕೈಕೈ ಹಿಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವರು ಆಪ್ತ.

ಒಂದು ವರ್ಷ ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಳವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರು. ಇಬ್ಬರ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬೋಳವು ಎಪ್ಪಲವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಹಾಲು ತುಂಬಿದ ಎಳೆ ಕದಿರುಗಳು ಸೊಂಪಾಗಿ ಬಂದುವು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಾಡು ಮೃಗಗಳಿಂದಲೂ ವೃ

ಗಳಿಂದಲೂ ಕೀಡುಬಾರದಂತೆ, ಇಬ್ಬರೂ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹೊಲವನ್ನು ಕಾಯಲು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ರಂಗಪ್ಪನ ಹೊಲಗಳ ಸೊಂಪು ನೋಡುತ್ತ ಸಂಕಪ್ಪ " ಇವನ ಹೊಲದ ಬೆಳೆ ಈ ಸಾರಿ ಭಲೆ ಬೋರಾಗಿ ಬರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಒಂದೊಂದು ಕದಿರಿ ನಲ್ಲಿಯೂ ಸೇರು ಸೇರು ಬೋಳ ಬೀಳುವ ಹಾಗಿದೆ!" ಎಂದುಕೊಂಡನು ಅಸೂಯೆಯಿಂದ.

ಸಂಕಪ್ಪನ ಹೊಲವೋಡಿ ರಂಗಪ್ಪನು ಕೂಡಾ ಅಂದುಕೊಂಡನು. "ಎಲೆಲಾ! ಈ ರಂಗಪ್ಪ ಈ ವರ್ಷದ ಬೋಳದಿಂದ ಕುಬೇರಾಗುವ ಹಾಗಿದೆ! ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯುವವರೇ ಇಲ್ಲ!" ಎಂದು ಕರುಬಿಕೊಂಡನು.

ಒಂದು ದಿನ ಸಂಕಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ "ಆ ರಂಗಪ್ಪನ ಹೊದ್ದಿ ಹೇಗೆ ಹಾರ್ತಾಳೆ ನೋಡಿದಿರಾಂತ ? ಈ ವರ್ಷ ಬೋಳದ ಬೆಳೆಯಿಂದ ಬಂದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಗಂಡ ಅವಳಿಗೆ ಮುತ್ತಿನ ಗೊಲುಸು ಮಾಡ್ತಿ ಹಾಕ್ತಾನಂತೆ. ರಾಳು ಮುತ್ತಿನ ಗೊಲುಸು ಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಕುಲುಕುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ ನಾನು ಬೋಳು ಕುತ್ತಿಗಲಿ ಹೇಗೆ ತಿರುಗಲಿ?" ಎಂದರು ರೋಷ

ವಿವ. ಸಂಕಲ್ಪನ. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸಮಜಾಯೆ ಸುಖ್ಯಾ, "ತಡಿ, ತಡೀ! ಮನೆಸಾರಿದ, ಕೂಡಲೇ ಹಬ್ಬ ಆಗಿ ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ. ಬೆಳೆ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಮಾರಿ ಎಲ್ಲಾ ಆಡ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಇಿ ಅವನಿಗಿಂತ ಮೇದೂ ಸಾನೆ ಇಿಗೆ ಕ್ಷನ ಮದಕದ ಗೊಲು ಮೂ ಹಾಕ್ತೇನೆ ಎನಂದುಕೊಂಡಿ ನನ್ನನ್ನು!" ಎಂದನು ಎದೆಯಂಬಿಸಿ.

ಅವರೊರ ನಡುವೆ ನಡೆದ ಈ ಸಂಭಾಷಣೆ ಕೊಡುಗೊನೆಗೆ ರಂಗಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವಳು ಗುಡು ಗುಡು ತನ್ನ ಗಂಡನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಕೇಳಿದಿರಾ, ಆ ಸಂಕಲ್ಪ ಹೆಂಡ್ತೀ ಹತ್ತಿರ ಎನು ಹೇಳಿದಾ ಅಂತ? ಈ ವರ್ಷ ಅವನ ಜೋಳದ ಬೆಳೆ ಕೈಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಹೆಂಡ್ತೀಗೆ ವಸ್ತ್ರ ಮದಕದ ಗೊಲುಸು ಮಾಡ್ತಿ ಹಾಕ್ತಾನಂತೆ! ಈ ವರ್ಷ ನಮ್ಮ ಬೆಳೆ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬಂದರೆ ತಾನೇ ಮುತ್ತಿನ ಗೊಲಸು ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ!" ಎಂದಳು

ಜಾಗಿಯ ಗೋಡೆಗೆ ಅಕು ಕುಳಿತಿದ್ದ ರಂಗಪ್ಪ, ಕೋಪದಿಂದನು, ಹುಲ್ಲುಸ್ಯ ಕೋವರಿ ಭುಜಕ್ಕೆರಿಸಿ ಕೊಂಡು, "ಅಹಾಂ! ಎನಂದಾ? ನಮ್ಮ ಬೆಳೆ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತಾನಂತೆನು? ನಮ್ಮ ಬೆಳೆ ಹೇಗೆ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವನ ಬೆಳೆ ಹೇಗೆ ಅವನ ಕೈಗೆ ಬರುತ್ತೋ ನೋಡುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದನು

ಆ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಮೂಡುಕೋಡಿಯ ಕೆರೆಯ ದಂಡೆಯ ತೋಪಿನೊಳಗೆ ಗುಡಿಸಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಂತ್ರದ ಮರಿಕಾಳನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಮರಿಕಾಳನು ಕ್ಷುದ್ರ, ದೇವತೆಗಳ ಉಪಾಸಕನೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದವನು.

"ಮರಿಕಾಳಯ್ಯನವರೇ, ನೀವು ನೆನಗೊಂದು ಛಾ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ರಾತ್ರಿಯ ಮೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏಮಾರು ನಾಲ್ಕೈದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ನಾನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಮಂತ್ರವೋ ಮಥೋ ಇದ್ದರೆ ಕೊಡುವಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ರಂಗಪ್ಪ.

ಮರಿಕಾಳನು ಮನೆಯ ಮೂಡಿನೆದೆಯಿಂದ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಮೂರು ಪೊಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು, "ನೋಡಿ, ಏಳು ಕ. ಮರೆಮಾ. ಎತ್ತೋ ಆಗ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಒಂದ. ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕತ್ತೆಯಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಮಾತ್ರ ಏವತ್ತು ಸಾಕು. ಬೆಕ್ಕು ಪಾಯಿಗಳಾಗಿ ಬೇಕಾದರೂ ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದನು

"ನನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕತ್ತೆಯ ರೂಪವೇ ಸಾಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಂಗಪ್ಪನು ಏವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು, ಮರಿಕಾಳನು ಕೊಟ್ಟ ಒಂದು ಮಂತ್ರದ ಪುಡಿಯ ಪೊಟ್ಟಣ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಂಕಲ್ಪನು ಕೆರೆ ದಂಡೆಯ ತೆಳು ತೀರದಲ್ಲಿರುವ ಕೆರಂಡೆ, ಕಾಸರ್ಕ, ಸೂರಿ ಮುಳ್ಳು, ನಾಗರಮುಳ್ಳು ಪೊದರುಗಳಾಗಿರುವ

ಚಿಕ್ಕ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುವ ಮಾಯದ ಮುಸುಗಟ್ಟಿಯ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, "ನೋಡವ್ವಾ, ನೀನು ನೆನಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿ ತಿರುಗಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಒತ್ತು ದಿನಗಳಿಂದ ಆಶೆಯಾಗಿದೆ, ಅದಕ್ಕೇನಾದರೂ ಉಪಾಯ ಮಾಡಿಕೊಡುವಿಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮುಸುಗಟ್ಟಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ, ಸಂಕಪ್ಪನನ್ನು ಆರೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಕಿಡಿಗಳನ್ನೊಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನೋಡಿ, "ನೋಡವ್ವಾ ಮಗಾ, ಒರೀ ಉಪಾಯದಿಂದ ಕೆಲಸ ಆಗುವ ಕಾಲ ಇದಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ದಳದಳ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ಬಿಳಿಯ ಆನೆಯಾಗಿ, ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪಂಚಕಲ್ಯಾಣ ಕುಡುರೆಯಾಗಿ ಮಾಡುವಂಥಾ ಬೊಡ್ಡ ಬೊಡ್ಡ ಗೊಡವೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನಪ್ಪಾ ಅದಲ್ಲಾ ತಲೆ ಮೀರಿದ ಕಾರ್ಯ. ಒಂದು ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟೆಯಾದ್ರೆ, ಒಂದು ಮಂತ್ರದ ಪುಡಿ ಕೊಡ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿ ಅಂಗೈ ಗುಂಡಿ ತುಂಬುವಷ್ಟು ನೀರು ಕುಡಿದು ಬಿಟ್ರೆ, ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಪಾಲು ಕಳೆದ ಬೇರೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಉರೋಳಗಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿನ ನೆನಕೊಂಡ್ರೇ ಹಾಗೇ ಆಗುತ್ತೀ? ಅದು ಆಗಬಹುದಾದರೆ ಹೇಳು" ಎಂದಳು.

ಸಂಕಪ್ಪನು ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಮುಸುಗಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟ ಒಂದು ಪುಡಿ ಪುಟ್ಟುಣುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ನುಂಗಿ ಕತ್ತೆಯರೂಪ ತಾಳುವುದೇ ಒಳ್ಳೇದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಮುಂದಿನದನ್ನು ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಹಿಂದಿನದನ್ನು ಒಮೆಮಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಶಬ್ದದಿಂದ ವಂದಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅದು ಸೌಕರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡು, ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರದ ಪುಡಿ ನುಂಗಿ ಸಂಕಪ್ಪನು ಕತ್ತೆಯಾದನು.

ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಂಗಪ್ಪನೂ ಕತ್ತೆಯ ರೂಪ ತಾಳಿ, ಸಂಕಪ್ಪನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿನವರಿಲ್ಲದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಆ ಹೊಲದೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಪೈರನ್ನೆಲ್ಲ ಕಡಿದು ಮೆಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲಾ ನಾಶಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು. ಯಾರಾದರೂ ಒಂದು ತಡೆಯುವ ಮೊದಲೇ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸುವ ಆತುರದಲ್ಲಿ ಚುರುಕಾಗಿ ದಾಳಿ ನಡೆಸಿತು ರಂಗಪ್ಪ ಕತ್ತೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಕಪ್ಪ ಕತ್ತೆ ಕೂಡಾ ರಂಗಪ್ಪನ ಜೊಳದ ಹೊಲದೊಳಗೆ ತೂರಿ ಸವೆವನ್ನೂ ನೂಸಮಾಡ ತೊಡಗಿತು. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಎರಡು ಕತ್ತೆಗಳೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕತ್ತುವಿನ ಹೊಲದ ಪೈರನ್ನು ಸೆರಸಲು ಮಾಡುತ್ತ, ಬೆಳುಪಾವುದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೊಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲೆ ಒಂದು ಒಂದನ್ನೊಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡುವು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಂಗಪ್ಪ, ಸಂಕಪ್ಪರು ತಾವು ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು.

ಇಬ್ಬರೂ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಕೋಪದಿಂದ ಓಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಕಾಲಿನಿಂದ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಒದೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕೆಚ್ಚುತ್ತ, ಹೊರಾಡ ತೊಡಗಿದರು. ಈ ಕತ್ತೆಗಳ ಹೋರಾಟದ ಗಲಾಟೆ ಕೇಳಿ, ದೂರದ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದವರು ಓಡೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಹಾಳಾಗಿ ಹೋದ ರಂಗಪ್ಪ ಸಂಕಪ್ಪರ ಜೋಳದ ಹೊಲಗಳ ಹತ್ತಿರ ಎರಡು ಕತ್ತೆಗಳೊಳಗೆ ಮಾರಾ ಮಾರಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಹಾಯ್ ಹಾಯ್ ಎಂದು ಕೂಗಿ ಪದರಿಸಿ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಾಡಲು ನೋಡಿದರು. ಹೊಡೆಯಲು ಕೋಲುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿದರು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರದ ಪಡಿಯ ಪ್ರಭಾವ ಅಳಿದು ಹೋದುದರಿಂದ, ರಂಗಪ್ಪ ಸಂಕಪ್ಪರ ಕತ್ತೆಯ ರೂಪಗಳು ಹೊಸಗಿ ನೆನಪಾದವು ಎಂದು ಬಿಟ್ಟು.

ಕಾವಲುಗಾರರು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಸ್ತಂಭಿಸಿ ನಿಂತರು. ಕಡೆಗೆ ಅಸಲು ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ಛೇತ್ಕರಿಸಿ, "ಹೀಗೂ ಮಾಡುವುದೇ? ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ರಂಗಪ್ಪ ಸಂಕಪ್ಪರಾ ನೀವು! ಛೇ ಛೇ! ನಿಮ್ಮೊಳಗಿನ ಶತ್ರುಭಾವ ಎಂಥಾ ವಿಚಾರಾರ್ಥಕ್ಕೋ ಬಿಟ್ಟಿತು!" ಎಂದು ಹಳದಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ರಂಗಪ್ಪ ಸಂಕಪ್ಪರು ತಲೆಕೆತ್ತಿ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತರು ಅವಮಾನದಿಂದ ಸ್ವಾಹಾಗಾದರು ಇಬ್ಬರೂ, ಇಬ್ಬರ ಕಣ್ಣುಗಳೂ ತುಂಬಿದುವು. "ಒಬ್ಬಿ ಒಂಟು" ಎಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಮುಣುಮುಣಿಸಿಕೊಂಡರೂ, ರಂಗಪ್ಪನ ಕೈಗಳು ಸಂಕಪ್ಪನ ಕಡೆಗೆ ಎದ್ದಿತು. ಸಂಕಪ್ಪನ ಕೈಗಳೂ ರಂಗಪ್ಪನ ಕಡೆಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಎದ್ದುವು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡರು.

"ನಮ್ಮ ಹೊಲಗಳನ್ನು ನಾವೇ ನಾಶಮಾಡಿ ಕೊಂಡೆವು. ಈ ವರ್ಷದ ನಮ್ಮ ಗತಿ ಹೇಳಾಯಿತು" ಎಂದನು ರಂಗಪ್ಪ.

ಸಂಕಪ್ಪನು ಕಣ್ಣೀರು ಒರೆಸಿಕೊಂಡು, "ನಾವು ಒಂದೇ ಊರಿನವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರು, ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಹೊಲಗಳಲ್ಲವರು. ನಾವು ಹೊಡೆದಿದ್ದು ವಿತ್ರರಾದರೇನೇ ಸುಖ ನಮ್ಮದಿ ಎಲ್ಲಾ. ಈಶ್ವರಿಯ ನಷ್ಟ ಬುದ್ಧಿಕಾಲಿಕ ಪಾಶಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಯಿತು. ಬಿಡಣ್ಣ" ಎಂದನು.

"ನಿಜ, ಸಂಕಪ್ಪತಮ್ಮಾ, ನಿಜ. ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಯಲು ಇದೊಂದು ಸಣ್ಣ ಬೆಲೆ ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದು ರಂಗಪ್ಪನೂ ಮುಗುಳು ನಕ್ಕನು. ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರಾಣ ಮುಖರಾಗಿ ಕೈಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದರು ಅವ ರೊಳಗಿನ ಅಸೂಯೆ ಹೇಳಿ ಹೆಸರಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು.

"ತಾವೂ ಕ್ಷತ್ರಿಯನೇ" ಎಂದು ಸಣ್ಣ ಕಳಂಗನು ತನ್ನ ಜಾತಕದ ಗುಟ್ಟುಮುಟ್ಟುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ರಾಜಕುಮಾರಿ ತನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನೂ ಕೂಡಾ ಸೂಚಿ ಮುಟ್ಟು ಮರೆ ಮಾಡದೆ ಅವನೊಡನೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಅನಂತರ ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿಯೇ ಅವಳ ತಂದೆ ರಾಯಮಠ ಒಳಗೆ ಹೋದರು. ಎತ್ತರವೂ ತೀವ್ರ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಇವನೇ ತಕ್ಕ ಪರನೊಂದು ಮಗಧರಾಪುತ್ರ ಸಿದ್ಧಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ರಾಜಪುತ್ರಿ ಸೊಂದಿ ಕಣ್ಣು ಕಳಂಗಾಗಿ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಮೊದಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ಹೊಸ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅದೇಕೆ ಶುಭ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ವಿಜಯಕಳಂಗವೆಂದು ಹೆಸರನ್ನಾ ಮಾಡಿದರು. ಅಕ್ಕಂತ ಮುಟ್ಟಿನಿಂದ ಮಗುವನ್ನು ಬೆಳೆಸ ತೊಡಗಿದರು.

ವಿಜಯ ಕಳಂಗನು ದೊಡ್ಡವಾಗುತ್ತಾ ಬರಲು, ಸಣ್ಣ ಕಳಂಗನು, ಕಳಂಗರಾಜರ ಜಾತಕಗಳ ಆಯುರ್ವಾಯದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ತನ್ನ ಅಣ್ಣನಾದ ದೊಡ್ಡ ಕಳಂಗನು ಆಗಲೇ ಸಂತತಿ ಸುಳ್ಳಾದೆ ಸತ್ತಿರುವನೆಂದು ಅದರಿಂದ ತಿಳಿಯಿತು.

ಇದೇ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯವೆಂದು ಸಣ್ಣ ಕಳಂಗನು ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದು, "ಕ.ಮಾಯ, ನೀನು ಪುಷ್ಪಿತ

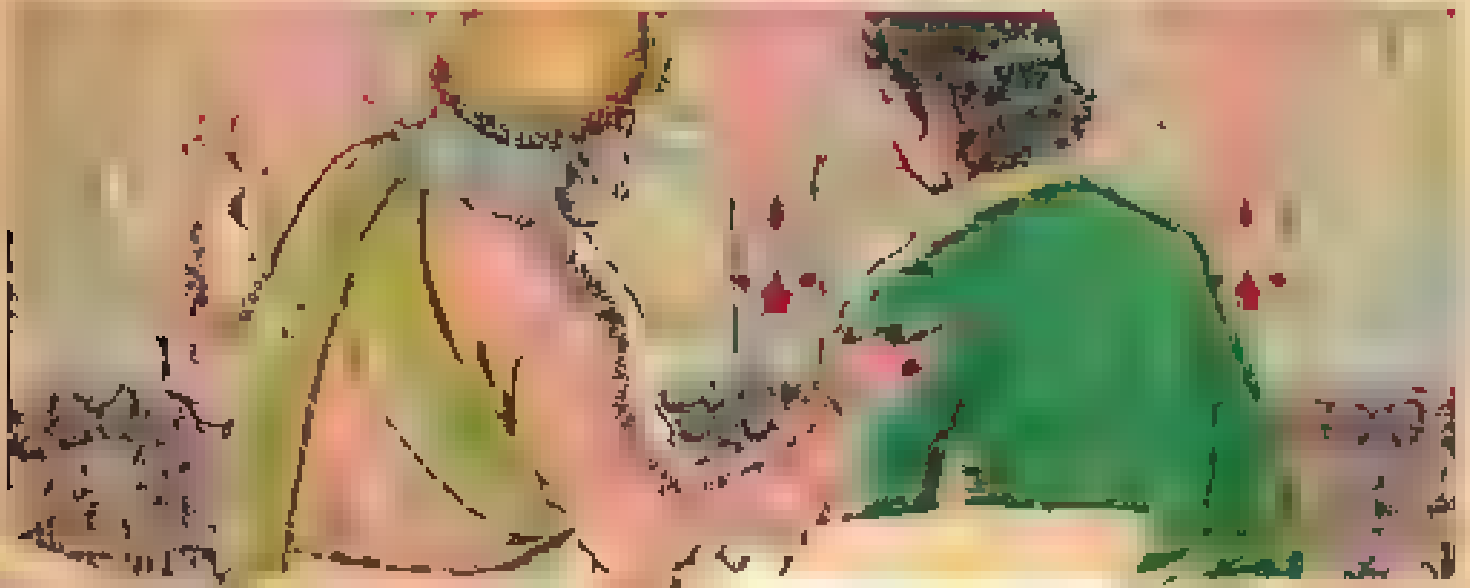
ವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಈ ಕಳಂಗಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕ ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ದೊಡ್ಡ ಕಳಂಗನು ದಾಂತಿಪುರದ ರಾ. ಆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವಾರಸು ನೀನೇ. ಆದುದರಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಹೋಗಿ, ಅರಾಜಕವಾಗಿರುವ ಆ ಸಿಂಹಾಸನ ವನ್ನು ಎರಿ ರಾಜ್ಯವಾಳು. ಮೊದಲು ಅಲ್ಲಿರುವ ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ಕೇಳುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರೆ, ಸಾಕು" ಎಂದು ಆಜ್ಞಾ ರಹಸ್ಯವನ್ನಾ. ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿಗು ಸಮಾಚಾರವನ್ನಾ ಹೇಳಿ, ಗುರುತಿನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನಾ ಕೊಟ್ಟು ಹರಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

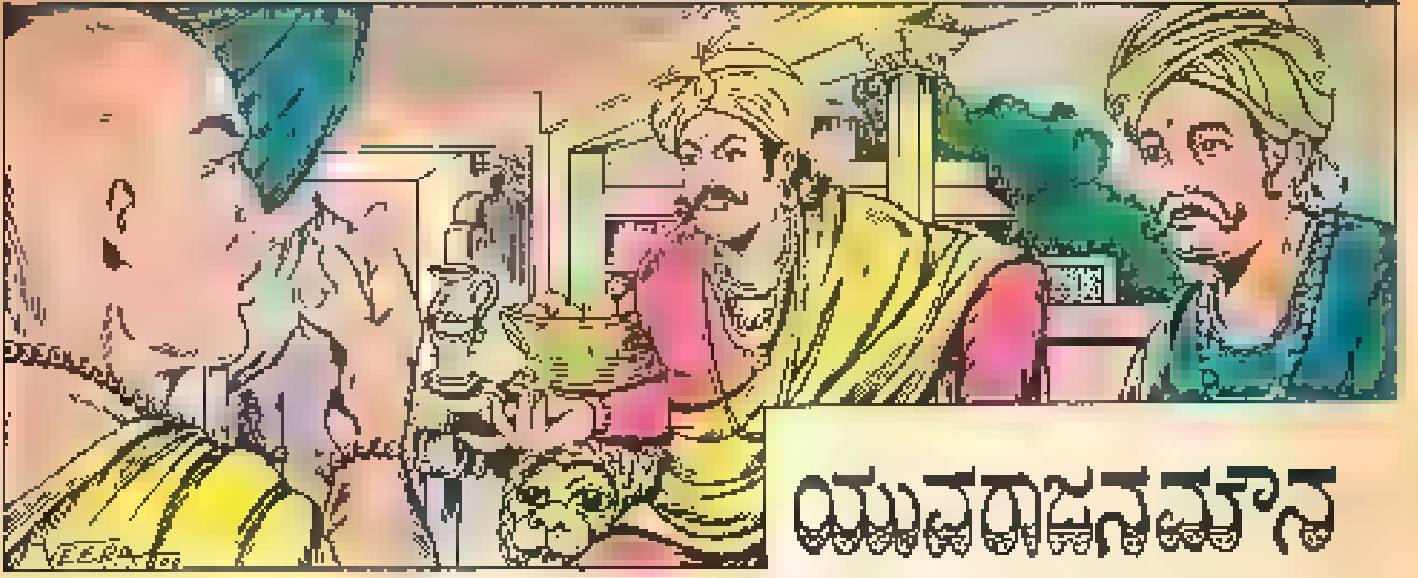
ತಂದೆ ತಾಯಿ, ಅಜ್ಜಾ ಅಮ್ಮಿಯಿಂದ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ವಿಜಯಕಳಂಗನು ದಾಂತಿಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿಯು ವರ್ತನ ಮಾಡಿ, ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ, ತಾನು ಯಾರೊಂದನ್ನೂ ನಿರೂಪಿಸಿದನು.

ಆಗ ನಿಜಕ್ಕೂ ದೊಡ್ಡ ಕಳಂಗನು ತೀರಿ ದಾಂತಿ ಪುರವು ಆರಾಜಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಬೋ ಎಂಬಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿ ಮಹಾಸಭೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿ, ಮದಲನಾದ ವಿಜಯಕಳಂಗನ ವ್ಯವಹಾರ, ತ್ಯಾಗವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಾಗ, ಸಭಿಕರೆಲ್ಲಾ ಸಂತೋಷಾಶ್ಚರ್ಯಗಳಿಂದ ಜಯಜಯವೆಂದು ಘೋಷಿಸಿದರು.

ವಿಜಯಕಳಂಗನಿಗೆ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಭಿಷೇಕವಾಯಿತು.

ಯುವರಾಜನ ಮೌನ

ಹಿರಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ರಾಪುರದ ರಾಜನಾದ ಪೆಟ್ರಾಪುರ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಕುಮಾರರುಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಕುಮಾರನು ಚೈತನ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ನಗುನಗುತ್ತ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಮುನ್ನಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ, ಅವನ ಮಾತುಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ, ಮಿತಿಮೀರಿದ ಶಾಂತಭಾವವೂ, ಮೌನವೂ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋದವು. ಕಡೆಗೆ ಮಾತಾಡುವುದನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಮುಂದೆ ರಾಜನಾಗಬೇಕಾದ ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೇ ಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಚಿಂತೆ ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ವಜ್ರಕೇತು ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿ ಮತ್ತು ರಾಜಗುರುಗಳೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಕುಮಾರನ ಮೌನಗುಣವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಈವರೆಗೆ ರಾಜನು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲ ನಿಷ್ಫಲವಾದುದರಿಂದ, ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತಾಡಿಸುವವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಪ್ರಕಟ

ಸಿದರೆ ಹೇಗಿದ್ದೀತು? ಎಂದು ರಾಜನು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಮಂತ್ರಿ, ರಾಜಗುರುವನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ರಾಜನ ಮಾತನ್ನು ಸಾವಧಾನ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಕೇಳಿದ ರಾಜಗುರುಗಳು "ಮಹಾರಾಜಾ, ಯುವ ರಾಜನು ಸಾಧಾರಣ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡದೆ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯನಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಿಂತೆ ಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನು ಮೂಕನೇನೂ ಅಲ್ಲ. ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಮೌನ ಮುದ್ರೆಯ ಮುನಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಒಹುಶ: ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವವಾಗಿ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಮಿಂಚಿದ ಭಾವನೆಗಳಿರುವುದರಿಂದ ಇಂತಹ ಮೌನಗಂಭೀರ ಸ್ವಭಾವ ಬಂದು ಬಿಡುವುದುಂಟು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಇಂತಹ ಕೆಲವು ಮಿತಭಾಷಿಗಳು ಕಾರಣಜನ್ಮದ ಮಹನೀಯ ರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಪೆರೆಯ ರಾಜ್ಯದ ನೀಲಾಪುರಿಯ ಬಹುಮಾಜನಾದ ರವಿಚಂದ್ರನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಲು, ಅವನ ತಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಆ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೂಡಾ ಹೇಳಿದನು, ಅದೇನೆಂದರೆ,

ನೀಲಾಪುರದ ರಾಜಕುಟುಂಬದವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದೆ, ಕಡೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವರು ಆ ಮಗನಿಗೆ ರವಿಚಂದ್ರನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು, ಅತ್ಯಂತ ಮುಂದಿನಿಂದ ಬೆಳೆಸಿದರು.

ದೊಡ್ಡವನಾಗುತ್ತಾ ಬಂದ ಹಾಗೆ ರವಿಚಂದ್ರನಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜಿದಂಗಳೂ, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗಳೂ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಾ, ಬಂದವು. ಅವನ ಅಭ್ಯಾಸಗಳೂ, ಪ್ರವರ್ತನೆಗಳೂ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಇದ್ದುವು. ಆದರೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದರೂ ಅವನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಒಂದು ಮಾತು ಕೂಡಾ ಎಳೆದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದರೂ ಏನೋ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಅರೋಪಿಸುವವನಂತೆ ಕಾಣುವರು. ಆಗಾಗ ಶವೇಶಾಸಿ ಸ್ಥಳಿಗೆ ಹೋಗುವನು. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಅವನು ಮೂಕನಾದರೋ ಎಂದರೆ ಅದೇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಅವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಳುವ ಹಾಗೆ ಸ್ವಾಗತ ಹಾಡಿ

ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಹದಿನೈದು ವರ್ಷದ ಕೊಂಚ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಶಾಶಂಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅನಿಸಿತ್ತು.

ಆ ರವಿಚಂದ್ರನ ಯೌವನಪ್ರವರ್ತನೆ ರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಚೆನ್ನೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ಯುವರಾಜನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿದವರಿಗೆ ಕೇಳಿದ ಒಪ್ಪಂದಾನ ಕೊಡುವನೆಂದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಿದನು. ಆ ಡಂಗುರವನ್ನು ಕೇಳಿ ದೊರೆದೇಶಗಳಿಂದ, ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಬಂದು ಯುವರಾಜನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಲು ಮೇಲಾಟ ತೋರಿಸುವಂತೆ ಏನೇನೋ ಮಾಡಿದರು. ಹೆಸರಾಂತ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವೈದ್ಯರು ಮಿಲಿತ ಹುದ್ದೆಗಳೇ ಲೇಖಕರ ಕೊಟ್ಟರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪಂಡಿತರಾದರೂ ಕೂಡಾ ಕೂಡಲೆ ಬಂದರು. ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ತರ್ಕ ಮಾಡಿಸಿ ಯುವರಾಜನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತು ಬರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ರವಿಚಂದ್ರನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಲು ನೋಡಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಹಾಸ್ಯಗಾರರು ಏನೇನೋ ಏನೋದ ತೋರಿಸಿ ಹಾಸ್ಯಾಸಕ್ತರಾಗಿ ಹೋದರು. ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದೂ ಫಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಭೋಜನವಾದ ಮೇಲೆ ರಾಜ ಕುಟುಂಬದವರು ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಯುವರಾಜನು ಉದ್ಯಾನವನ ದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಮರದ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕೂಳು ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಸೇವಕನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಗಿಳಿ ಹಾರಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೀಚು ಕೀಚೆಂದು ಕೂಗ ತೊಡಗಿತು. ಗಿಳಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಯುವರಾಜನಿಗೆ ಕುಳಿವುದಕ್ಕಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿದು, ಸೇವಕನು ಆ ಗಿಳಿಯ ಮೇಲೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಕಲ್ಲು ಬಿಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಗಿಳಿಗಿಳಿನೆ ಆರವ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು,

ಯಂವರಾಜನು ತಟ್ಟನೆದ್ದು ಆ ವಕ್ಷಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಮೃದುಮಾಗಿ ತಾಡುತ್ತ, "ಈ ಅಳಿವಿಯವಯ್ಯಾ? ಗಾಯವಾಯಿತೇ? ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ಕಷ್ಟ ಬರುತ್ತಿತ್ತೇ? ನೀನು ಕೊಗಿಡ್ಬರಿಂದಲ್ಲವೇ ಗಾಯವಾಯಿತು?" ಎಂದು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಅನುತಾಪ ತೋರಿಸಿದನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಸೇವಕನು ಅಮ್ಮತ್ನಾಹದಿಂದ "ಯಾವವನು ನನ್ನ ಕಿವಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದನೋ, ನಾನು ಮಾಡಿದರು." ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಓಡಿದನು.

ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ರಾಜನೂ, ರಾಣಿಯೂ ಅತ್ಯಂತ ಕ.ತ್ಯಾಹವಾದ ಕುಡ್ಯಾಹವಕ್ಕೆ ಎಂದೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ರೀತಿ ಪರಿವಾರವೂ ಕುಡ್ಯಾಹವವನ್ನು ಸೇರಿತು. ಅಪರದ್ಧಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವ್ವರಲ್ಲಿ ಗೌರವಧಾರಿ ಹವಮುಗಿತ್ತು. ದುಷ್ಕರಾಜನು ಯಾವ ದೂರದಿಂದಿದ್ದರೂ ಅಜ್ಜನಿಗೆ ಸೇವಕನ ಮೇಲೆ ಕಿಟ್ಟ ಕೊಪ ಬಂತು.

"ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಿ ಮಂಗಳಾದಿಸಿದ ಈ ನೀಚನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಬಿಡಿ!" ಎಂದು ಭಟರಿಗೆ ಅದ್ವೈತವಾದ ಡಾಹನ.

"ನಾನು ಕೂಡ ತನ್ನ ಮನವು ಮನವು ಮಾಡಿ ಮುಖವನ್ನು ಮುಖವನ್ನು ಕೇಳಿದೆನು" ಎಂದನು ಸೇವಕ.

ಭಟರು ರಾಜನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ಸೇವಕನನ್ನು ಬಂಧಿಸಲು ಮುಂದೆ ಓದರು.

ಸೇವಕನು ಯಂವರಾಜನ ಕಾಲಬುಡದಲ್ಲಿ ಬಿ "ಯಂವರಾಜ ಪ್ರಭೂ! ಯಾವ ತಪ್ಪೂ ಮಾಡಿ ನಾನಿ ನನ್ನ ಹೇಳುತ್ತೇ ಗಟ್ಟಿ ಬಿಡು" ಎಂದು ನೆಲೆಬಿಟ್ಟು ಕುಮ್ಮುರುವುದು ತ್ಯಾಜ್ಯವೆ? ಗೌರವ ಗಾಯವಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕರಗಿದ ನಮ್ಮ ತ್ಯಾಜ್ಯವು ನುಮಾಡುವುದು ನಾನಿ ಬಿಡು" ಎಂದು ವಿಧಿಸಿದರೂ ಮೌನವಾಗಿರುವಿರಾ? ಇದು ಧರ್ಮವೇ? ಒಂದು ಸಾರಿ ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಪ್ರಭೂ!" ಎಂದು ಅಳುತ್ತಾ ಬಿಡಿದು.

ಯುವರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಓದಿದ್ದು ಕಿ "ಮಾತಾಡಿದ
ಮೂಲದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಿನಗೆ ಈ ಕಷ್ಟ ಒಂದು ? ಮೌನ
ವಾಗಿರ. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ ಕಷ್ಟವೂ ಒಂದು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನವೆಂದು
ಈಗ ತಿಳಿಯಿತೇ ?" ಎಂದನು.

ಯುವರಾಜನು ಮಾತಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ
ಕೂಡಲೇ ಸೇವಕನ ಗಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷೆ ರದ್ದಾಯಿತು.
ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ರಾಜನು ತನ್ನ ಕೊಠಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಸುನ್ನು
ತೆಗೆದು 3 ಸೇವಕನಿಗೆ ಒಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟನು. ಆದರೆ
ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ರವಿವಾರವೂ ರಾಜ ಜೀವನವನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಬಿಟ್ಟು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸನ್ಮಾಸ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು, ದೇಶದಿಂದಲೇ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ರಾಜನೂ
ಹೆದರಿದನು. ರಾಜಗುರುಗಳು ರಾಜನನ್ನು ಸಮಾ
ಧಾನಪಡಿಸಿ, ಆ ಹಿರಿಯ ಕುಮಾರನನ್ನು ತನ್ನ ಜತೆ
ಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಎಂಬ ದಿನಗಳ
ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದರು. ಯುವರಾಜನು ತಂದೆಯನ್ನು
ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ,
"ಅಪ್ಪಾ, ನೀವು ನಮ್ಮ ಗುರುಕುಲವನ್ನು
ಎಂದಾದರೂ ನೋಡಿದ್ದೀರೇನು ? ಅಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಎಷ್ಟು
ಮಂದಿ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದಾರೆ ಗೊತ್ತೇ ? ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.
ಕೆಲವು ದಿನ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಕಲಿಯುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು.

ತನ್ನ ಮಗನು ಹೀಗೆ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮಾತಾಡುವುದನ್ನು
ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಕ್ಕಿದನು.
ಅವನು ರಾಜ ಗುರುಗಳನ್ನು ಅಜ್ಜ ಕರೆದುಕೊಂಡು
ಹೋಗಿ, "ಒಹೂ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ವಾರ
ದೊಳಗೆ ನಮ್ಮ ಯುವರಾಜನ ಪ್ರವಚನೆಯಲ್ಲಿ
ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಬರುವಂತೆ ಏನು
ಮಾಡಿದಿರಿ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಮಹಾರಾಜರೇ, ಇದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ಚರ್ಯವೆಂದುವಂತೆ
ಹುಡುಗನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮಗನನ್ನು ಅವರಿಮಿತ ಕೊಂಡಾಡಿ
ಮಾಡಿ ಬೆಳೆಸಿದೀ ಹೊರತು, ಆ ವಯಸ್ಸಿನವರಿಗೆ
ಇರಬೇಕಾದ ಗೆಲೆಯರನ್ನು ಹೊಂದಿಸಲಾರದೆ
ಹೋದಿರಿ. ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ಬಹಳ ದೊಡ್ಡವರಾಗಿರುವ ಶೇವಕನೊಂದಿಗೆ ಯುವ
ರಾಜನು ತನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದುದನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತ
ನಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ ? ಈಗ ನನ್ನ ಗುರುಕುಲ
ದಲ್ಲಿ ಅವನ ಮುನ್ನಿನವರೇ ಆದ ಅನೇಕರು ಜತೆ
ಗೂಡರೊಂದಿಗೆ ಪಳಗಿ ತಾನು ಏಕಾಂಗಿ ಎಂಬ ಭಾವನೆ
ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹ
ಕೂಡಿತು. ಅದರೊಂದಿಗೇ ಮೌನ ರಿಕ್ಷಣವೂ ತನ್ನಂತೆ
ಮಾಯಾಮಾಯಿತು " ಎಂದರು ರಾಜಗುರುಗಳು.

ರಾಜನು ರಾಜಗುರುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಿ
ಅನರ್ಥವಾದ ಒಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಕೊಟ್ಟನು.

ಆದಿವಾಸಿಗಳ ಜೀವನ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಚಿದಂಬರನಂಬವನಿಗೆ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಹೂ ಬಂದು ಕುರುಡಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅದೇ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯಾಕಂದನಂಬವನಿಗೆ ಪ್ರಹ್ಮ ಕಿವುಡಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಬೀದಿ ಬೀದಿ ತಿರುಗಿ ಬೇಡುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪೆಂಡಂಟ್‌ನ್ನು ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಪರಸ್ಪರ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿಯೇ ವೃತ್ತಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವರ ಊರಿಗೆ ಹತ್ತು ಕೋಶಗಳಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ರಂಗನಾಯಕರೇ ಬೇವಿಯ ಗುಡಿ ಇದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ರೋಷ್ ಠೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಸವ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮಧ್ಯದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಅಡವಿಯೂ ಇದೆ. ಚಿದಂಬರನೂ ನಿತ್ಯಾಕಂದನೂ ಉತ್ಸವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಅಡವಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಗುಡ್ಡದ ಗುಡಿಯ ಹತ್ತಿರ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಗುಡಿಯ ಮೆಟ್ಟಿಲಿನ ಹತ್ತಿರ ಇಬ್ಬರೂ ಇದ್ದಿರು ಬದಿರಾಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಹರಡಿ ಕುಳಿತರೆ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಆ ವರ್ಷ ಕೂಡಾ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತಲಾ ನೂರು ನೂರು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟರು. ಅದರ ಅವರು «ಹೊರಡುವಾಗಲೇ» ತಡವಾದುದರಿಂದ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲೆಯಾಯಿತು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ದಾರಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟವಾಗಿ. ಅವರ ಪ್ರಯಾಣವು ಸುಗಮವಾಗಿ ಸಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಎಲೋ, ಚಿದಂಬರ ! ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗನೇ ಹೊರಡಬೇಕಿತ್ತು. ನಿನಗೆ ಕತ್ತಲೆಯೂ ಬೆಳಕೂ ಒಂದೇ ಅನ್ನು ಅರ್ಥರಾತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾವು ಹರಣಗಳು ಹರಿದಾಡುತ್ತವೆವಾ. ಅಂಥ ಶಬ್ದಗಳೋ ಕ್ರೂರವುಗಳೂ ಕೂಗೋ ಕೇಳಿದರೆ ನನಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡು. ಸ್ವಲ್ಪ ಜೀಗ ಬೇಗ ಕಾಲು ಹಾಕು.” ಎಂದನು ನಿತ್ಯಾಕಂದ. ಸುತ್ತಲೂ ಇರುವ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಭೀತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ.

ಚಿದಂಬರನು ಹೊದೊಡೆತ ತಲೆ ಮೂಡಿಸಿ ನಿತ್ಯಾಕಂದನ ಕೈ ಎಡಗುಣಿಸಿಕೊಂಡು. ಇಬ್ಬರೂ ಬೇಗ ಬೇಗ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಎಂಥಮೋ ಕೋಲಾಹಲ ಶಬ್ದ ಹೊರಡ ತೊಡಗಿತು

ಅವನು ಕೆಳ ಕರುಡು ಬೆದಂಬರನು ನಿತ್ಯಾನಂದನ
ಕೈಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಒಡೆದು ನಿಂತು, "ನಿನ್ನಿವ್ವಾ,
ಮುಂದಿನಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಎಂಥದೋ ಕೋಗು
ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದೇನು ಶಬ್ದವದ್ದಾ?" ಎಂದನು.

ನಿತ್ಯಾನಂದನಿಗೆ ಶಬ್ದವೇನೂ ಕೇಳದಿದ್ದರೂ, ಆ
ಶಬ್ದ ಹೊರಡಿಸುವ ಪಿಶಾಚಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಗಡ
ಗಡನೆ ನಡುಗಿ ತೊಡಗಿದನು. ಗಂಡು ಪಿಶಾಚಿ
ಯೊಂದು ಭೀಕರ ಸ್ವರದಿಂದ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಎಂದು
ಮೆಟ್ಟಿ ಪಿಶಾಚಿ ಆ ಹಾಡಿಗೆ ಚ್ಯುತೆ ಅಡಿ ಮೀಗಿಡಿ
ಹಾಕುತ್ತ ಅದರೊಡನೆ ದಧೂಸುವಂತೆ ಕೂಗಿಯು
ತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವುದನ್ನು ನಿತ್ಯಾನಂದನು
ಹೇಳಲು, ಬೆದಂಬರನೂ ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತ, "ನಾವು
ಹೆದರಬಾರದೋಯ್! ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಉಬ್ಬಿ
ಹೋಗದ ಪ್ರಾಣಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಪಿಶಾಚಿ
ಗಳಾದರೂ ಅವ್ವೇ! ಅವುಗಳನ್ನು ಬಾಯಿ ತುಂಬಾ
ಹೋಗಲೋಣ. ಛೇಯಗವಾಗಿರೋಣ" ಎಂದನು.

ನಿತ್ಯಾನಂದನು ಅಚ್ಚುಕೈ ಕುಮ್ಮನಾಗದೆ ಮತ್ತೆ
ತುಟ್ಟಿ, "ಓಹ್! ಅಮೋಘವಾದ ನಾಟ್ಯ! ಮತ್ತೆ
ಕೂಡಾ ಹೀಗೆ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು"
ಎಂದು ಅರಚಿದನು.

ಅವನು ಕೆಳ ಹೆಣ್ಣು ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಅತ್ಯಾನಂದ
ವಾಯಿತು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಹಾಡನ್ನು ನಿತ್ಯಾನಂದನು
ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬಹುದು ಎಂದು ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಕೋಪ
ಬಂತು. ತನ್ನ ಅಲವನ್ನು ಬೆದಂಬರನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಿ
ವೆಂದು ಹೆಣ್ಣು ಪಿಶಾಚಿಗೂ ಕೋಪ ಬಂತು.

ಅವನು ಕೆಳ ಹೆಣ್ಣು ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಅತ್ಯಾನಂದ
ವಾಯಿತು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಹಾಡನ್ನು ನಿತ್ಯಾನಂದನು
ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬಹುದು ಎಂದು ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಕೋಪ
ಬಂತು. ತನ್ನ ಅಲವನ್ನು ಬೆದಂಬರನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಿ
ವೆಂದು ಹೆಣ್ಣು ಪಿಶಾಚಿಗೂ ಕೋಪ ಬಂತು.

"ಇವನ ಹಾಡಿನ ಹೊರತು ನನ್ನಕುಣಿತ ನಿನಗೆ
ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲವೇನು? ಎಂದ ಬೆದಂಬರನು ಕೆಳಕು
ಹೆಣ್ಣು ಪಿಶಾಚಿ.

"ನಿನ್ನ ಕುಣಿತ ನೋಡುವ ಅದೃಷ್ಟವಿಲ್ಲದ
ಕುರುಡ ನಾನು! ಇವನು ನಿನ್ನ ಕುಣಿತ ಹೊಗಳಿದ್ದಾ
ಕೇಳುವಾಗ ಇಂಥಾ ಕುಣಿತ ನೋಡುವ ಭಾಗ್ಯವಿಲ್ಲದ
ನಾನು ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಸತ್ತು ಬಿಡುವಾ ಅಂತಲೇ
ಇದ್ದೇನೆ!" ಎಂದನು ಬೆದಂಬರ.

ಗಂಡು ಪಿಶಾಚಿ ನಿತ್ಯಾನಂದನನ್ನು ನೋಡಿ,
"ಇವಳ ಕುಣಿತದ ಅತಿ ಹೊರತು ನನ್ನ ಹಾಡು
ನಿನಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

ಕಿವುಡನಾದ ನಿತ್ಯಾನಂದನಿಗೆ ಗಂಡು ಪಿಶಾಚಿ
ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಏನು ಹೇಳಿತೆಂದು ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ.
ಅವಕ್ಕೆ ಬೆದಂಬರನೇ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು: "ಕೆಳದರ

ತಾನೇ ಹೊಗಳುವುದು ? ಈ ಬ್ರಹ್ಮ ಕಿಷ್ಕಿಂಧಾ ಕಾವ್ಯದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ದೀತು ? ಅದಕ್ಕೇ ನಿತ್ಯಾನಂದನಾಗಿದ್ದಾನೆ".

ಈ ಉತ್ತರಗಳಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಕುರುಡ ನೆಂದೂ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಕಿವುಡನೆಂದೂ ಆ ವಿಶಾಚ ಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಕೂಡಲೆ ಹೆಣ್ಣು ವಿಶಾಚ ಬಿಡಲು ಈ ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಬಲ್ಲೆಂಬ ವಿಷಯವು ಉಂಟು ಆಕೆ ಸಮಯವಲ್ಲ ಗಂಡು ವಿಶಾಚ ನಿತ್ಯಾನಂದನ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಬಂದ ಒಡನೆಯ ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ದೆವ್ವರ ಕೂಗೊಂದನ್ನು ಮೊಳಗಿಸಿತು.

ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಡುಬಿಡುಗೆ ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಕೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ನಿತ್ಯಾನಂದನಿಗೆ ಕಿವಿಗಳು ಕಿಳಿತೊಡಗುವವು. ಮತ್ತೆ ಗಂಡು ವಿಶಾಚ ತಾಡುತ್ತೊಡಗುತ್ತಾ ಹೆಣ್ಣು ವಿಶಾಚ ಕುಣಿತು ಕುಣಿದು ಆತ ಕೂಗುತ್ತಾ ಮೊಡಗುವವು ತಡ ಅವಳು ಆಗುವಳು ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ "ಅಹಾ ! ಹಾಹಾ !" ಎಂದು

ಮೆಚ್ಚಿ ಕೂಗುತ್ತ, ಕುಣಿಯುತ್ತ, ಅವುಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ ಹಾಯ್ದುಹೋಗಿ ಮೆಚ್ಚಿ ಮೆಚ್ಚಿ ಆಮಂತ್ರಣ ತಾಳುವ ಊರ ಜಾರಿ ಹಿಡಿದರು.

ಅವರು ಊರು ನೀರು ವಾಗ ಬೆಳಗಾಗಿ ಮೊದಲು ಒಂದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತು ಕುಳಿತು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಬಿಡುಬಿಡು ಕೂಗುತ್ತಾ ಮನಸ್ಸು ಕೊಂಡು ನಡೆದರೆ ಹೊರತು, ಹೆಣ್ಣು ಮೀದಿಯನ್ನೂ ಮನೆಮಾಡು ಗಾಡುತಿಕಾರದ ಮೊದಲು. ಆ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ನಡೆದು ಆಮಂತ್ರಣ ಮನೆಮಾಡು ಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು, ಒಳಗಿಂದ ಕಿರುಕುಟುಂಬದವರು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ಬಿಡುಬಿಡು ಅವಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುವ ನೋಡುತ್ತ, "ಓ! ಮನೆ ತೆರೆದ ಹಾಗೆ ಬಿಡುಬಿಡು ಎಂಬವಳು ನೆನೆಯಲ್ಲಿ ದೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತ, ತಾನು ಯಾವುದೋ ಬೇರೆ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ತವ್ವು ಮಾಡಿದ ನೆಂದು ತಿರುಗಲು ಹವಣಿಸಿದನು ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಬಿಡುಬಿಡು, ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು ಅವಳು !

ಗಂಡನಿಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿ, "ಅದೆಂಥ ಮನುಷ್ಯ? ನಾನೇ ಚಿಂತಾಮಣಿ! ನಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ನೀವು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ನಮಗೆ ಕಣ್ಣು ಬಂದ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೂ ಬಾಯಿ ತಪ್ಪುತ್ತೆ! ನನಗೂ ಮಾತು ಬರೋದಿಲ್ಲ!" ಎಂದಳು.

ಆ ಕುರೂಪ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಎಂದು ನೆನೆಯಲಾಗದೆ ಹೋದನು ಬೆಂಬರ. ಆದರೆ ಕಂಠಸ್ವರದಿಂದ ಅವಳೇ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಈ ವಿಚಾರ ಮುಖದವಳೊಂದಿಗೆ ತಾನು ಸಂಸಾರ ನಡುವಿನೆಂದು ತಿಳಿದು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಚಿಂತಾಮಣಿ ಗಂಡನ ಕಸಿವಿಡಿಯನ್ನು ಲೂಹಿಸಿ ಕೊಳ್ಳದೆ, ಈ ಶುಭವಾರ್ತೆಯನ್ನು ನೆರೆ ಹೊರೆಯ ಪರಿಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಓಡಿದಳು.

ಅಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯಾನಂದನು ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿ ಬಂದರೆಡು ಸಾರಿ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಲು, "ಬಂದೇ

ಬಂದೇ" ಎಂದು ಗರ್ಗರಿಸುವ ಗಂಡು ಕಂಠಸ್ವರವು ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಆಡುಂಬಿದ್ದನು.

ಅವಳು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಕೂಡಲೆ, "ಯಾರೋ ಗಂಡನ ಸ್ವರ ಕೇಳಿತಲ್ಲಾ? ಯಾವಿದ್ದಾರೆ ಒಳಗೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ನಿತ್ಯಾನಂದ.

ಗಂಡನಿಗೆ ಕಿವುಡು ಹೋಗಿ ಮಾತು ಕೇಳಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಬಂತಿ ಸಂತೋಷ ದಿಂದ ನಲಿಯುತ್ತ, "ದೇವರ ದಯದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಕಿವುಡು ಹೋಯಿತು! ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ! ನನ್ನ ಕಂಠಸ್ವರ ಇರುವುದೇ ಹಾಗಿ! ಅದು ದೇವರೇ ಮಾಡಿದ್ದು. ಒನ್ನಿ!" ಎಂದಳು.

ಆ ಕಂಠಸ್ವರವನ್ನು ಹಾಳಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ನಿತ್ಯಾನಂದನು "ಹಾಗೇನು! ಇದನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ನನಗೆ ಮತ್ತೆ ಕಿವುಡು ಬರುತ್ತೆ, ಇನ್ನು ನನ್ನ ಮೂದೆ ತುಟ ತೆರೆಯಬೇಡ! ಜಾಗ್ರತೆ! ನಿನ್ನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ನೀನು ಮೂಕಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದು" ಎಂದನು.

ಅದನ ಹೆಂಡತಿ ಉಕ್ಕುಬರುವ ದುಃಖವನ್ನೂ ಕೆಣ್ಣರನ್ನೂ ಹತ್ತೊತ್ತಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋದಳು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಯಾರೋ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ನಿತ್ಯಾನಂದನಿಗೆ, ಕಾರಿಯರ್ಲ ಚಿದಮೂರೂ ಸಕ್ಕಿದನು ಇಬ್ಬರೂ ಹೆಂಡಂದಿರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಬಂದ ಹೊರೆಯುಂಥ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಒಬ್ಬರು ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ಆ ವಿಶಾಚಗಳೇ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡು ಹಾಗೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಕು ಒಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಅವರು ಹೋದಾಗ ಈ ಸಾರಿ ಹೆಣ್ಣು ವಿಶಾಚ ಹಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಗಂಡು ವಿಶಾಚ ಕುಗ್ಗದಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವು ಉಪವಾಹಗಳನ್ನು ನುಡಿಸಿ, "ಓ! ಮತ್ತೆ ಬಂದಿರಾಕೆ? ಏನು ಸಮಾಚಾರ? ನಮ್ಮ ಪಾಡು ಕುಳಿತ

ನೋಡಬೇಕು ಅಂತಾಯಿದಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.
 "ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಕೆಟ್ಟ ಕುರೂಪ. ಅವಳೊಂದಿಗಿರುವ
 ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಒರುವ ಹಾಗೆ
 ಮಾಡಿ ನೀವೇ ಈ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾದಿರಿ. ಅದರಿಂದ
 ಈ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ನೀವೇ ಹರಿಹಾರ
 ಮಾಡಬೇಕು" ಎಂದನು ಚಿದಂಬರ.

"ಹಾಗೆಯೇ ನನಗೂ ಆಗಿದೆ. ಗಂಡುನಿನ್ನ ಸ್ವರದ
 ಹೆಣ್ಣು ಕೆಟ್ಟ ಕೆಟ್ಟ ಅನಿವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಕಾರಣಳಾಗುತ್ತಾಳೆ.
 ಅವಳ ಕಂಠಸ್ವರ ತಾಳಲಾರನು. ಅದಕ್ಕೂ ನೀವೇ
 ಕಾರಣರಾದುದರಿಂದ ಏನಾದರೂ ದಾರಿ ನೀವೇ
 ತೋರಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು. ನಿತ್ಯಾನಂದ.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಬಪ್ಪಾಗಿ ಮುಖ
 ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡು, "ಇಷ್ಟು ದಿನ ಅವರು
 ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವರು
 ತಾನೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಹೌದು. ಈಗಲೂ ಹಾಗೆಯೇ ನೋಡಿ
 ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಅವರ ರೂಪವೂ
 ಕಂಠಸ್ವರವೂ ಸಹಿಸಲಾಗದಂತಾಗಿದೆ" ಎಂದರು
 ಚಿದಂಬರ ನಿತ್ಯಾನಂದರು.

"ಇವರ ವರೆಗೂ ನಿಮಗೆ ಇದ್ದ ಲೋಪಗಳನ್ನು
 ಅವರು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಏನೂ
 ಬೇಸರಪಡದೆ ಒಹಹ ಅದರದಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು

ನೋಡಿದ್ದಾರೆ ಈಗಲೂ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮ
 ಲೋಪಗಳು ಹೋದುದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ
 ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದೊಂದನ್ನು ಈಗ
 ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿರಿ" ಎಂದಿತು
 ಗಂಡು ಪಿಶಾಚಿ.

ಆ ಮಾತು ನಿಜವೇ ಆದುದರಿಂದ, ಇಬ್ಬರ
 ಬಾಯಿಯಿಂದಲೂ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.

ಆಗ ಗಂಡು ಪಿಶಾಚಿ, "ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಒಂದ
 ಲೋಪಗಳನ್ನು ಸರಿಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.
 ಅಂತಹ ಲೋಪಗಳಿದ್ದವರನ್ನು ನೋಡಿ ಅಸಹ್ಯ
 ಪಡುವುದೆಂದರೆ ಕ್ಷಮಿಸಲಾಗದ ಅಪರಾಧ. ಜೀವನ
 ವಿಡೀ ಕಲಿತುಕೊಂಡಿರಬೇಕಾದ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರ ನಡುವೆ
 ಇರಬೇಕಾದುದು ಪ್ರೇಮವೂ ಪರಸ್ಪರ ಆದರಣೆಯೂ
 ಆಗಿವೆ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡದಿರ ಲೋಪಗಳನ್ನು
 ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡದೆ ಅವರ ಗುಣಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸಲು
 ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರೆ ಇರಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ
 ನಿಮ್ಮ ಕರ್ಮ ಅನುಭವಿಸಿರಿ. ಇಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ
 ತಪ್ಪು ಹಾಕಿದರೆ, ಈಗಲೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು..." ಎನ್ನುವಷ್ಟ
 ರಲ್ಲಿ, "ಬೇಡ ಬೇಡ! ಈಗಲೇ ನನಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ
 ಕಣ್ಣು ಬಂತು!" ಎಂದನು ಚಿದಂಬರ. "ಈಗಲೇ
 ನನ್ನ ಕಿವುಡು ನಿಜವಾಗಿ ಹೋಯಿತು!" ಎಂದನು
 ನಿತ್ಯಾನಂದ.

ಸತ್ಯದಮರೀಮೆ

ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನವನೀತವುರದವನ್ನು ಸತ್ಯಶೀಲ ನೆಂಬ ರಾಜನು ಪ್ರಜಾರಂಜನಾಗಿ ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಅವನು ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ನಿಷ್ಕಯಿಂದ ಓಡಿದುಕೊಂಡು, ಧರ್ಮ ನ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ್ಶ ರಾಜನಾಗಿ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂತರೇ ಸತ್ಯಶೀಲನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಯಶಸ್ವಿ, ಧರ್ಮ, ಸತ್ಯ, ಶೌಚ ಮೊದಲಾದುವು ನೆಲೆ ನಿಂತಿರುವುವೆಂದು, ಅವನ ಅರಮನೆಯೇ ಅವುಗಳ ತೊರು ಮನೆಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರವು ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿ ಜನರು ಸುಖಕ್ಷಮಾಗುವರೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಶೀಲನು ಒಂದು ವದ್ಧೆಯನ್ನು ಅಮಲಿಗೆ ತಂದನು. ಅವನು ಪ್ರತಿ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಬರುವ ವ್ಯಾಪಾರದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಚೌಕಾಸಿ ಮಾಡದೆ ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವನು, ಯಾರು ಯಾವ ಸರಕು ಆ ಪ್ರಾಂತ ವಾಗಿ ಶುದ್ಧರೂ ಸರಿಯೇ ಹೇಳಿದ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ವರ್ತಕದಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವಿಲ್ಲವರೂ, ವ್ಯಾಪಾರವಾಗದೆ ಸರಕು ಉಳಿದುಹೋದವರೂ

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಸರಕನ್ನು ರಾಜನ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ತಂದು ಘೂರಿ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ನವನೀತವುರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದಂದ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ನಿಧನನು. ಅವನನ್ನು ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಹಿಡಿದು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಹೀಡಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಅವನನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. "ಈ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಯಾರೂ ಕೊಂದುಕೊಳ್ಳದ ಸರಕಿನ ಹಾಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಸೇರಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಎರ್ತಕ ಧರ್ಮದಂತೆ ರಾಜನಿಗೆ ಏಕೆ ಮಾರಬಾರದು?" ಎಂದು ಕೊಂಡನು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ತನ್ನ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಚಿಹ್ನೆಗಳಾದ ಒಡರು ಪಾತ್ರಗಳು, ಹಳೆಯ ಚಂದಿಗಳು, ಹರಿದ ಕಂಬಳಿ, ಕಿತ್ತು ಹೋದ ತೇವೆಬೆವ್ವಲಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು, ಬೆಳಿಗ್ಗೆನ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ, "ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವಿರಾ ದಾರಿದ್ರ್ಯ!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಸತ್ಯಶೀಲ ರಾಜನು ಆ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ,

“ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರ ಸಹಕರವು. ಮಗವರು ತಂದಿದ್ದಾರೆ, ಸನ್ನೆ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಿಡಿ” ಎಂದು ಭವನವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಗಂವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ, ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, “ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ, ನನ್ನೊಬ್ಬನು ಒಬ್ಬರ ಪೂಜಾರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಇವನು ಇವ” ಎಂದು ಗಂಟನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು.

“ಹಾಗೇನು? ಗಂಟಿನಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ರಾಜ.

“ಯಾದ್ರ್ಯ ಮಹಾರಾಜಾ, ನನ್ನ ಸ್ವಂತದ ದಾರಿದ್ರ್ಯ” ಎಂದನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

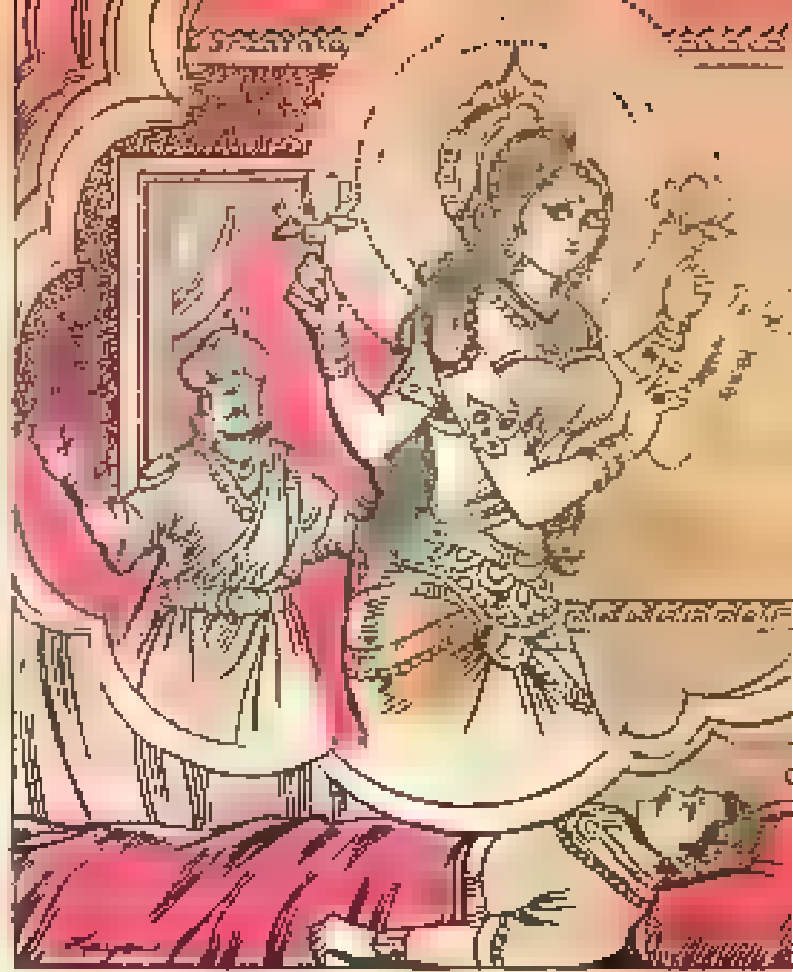
ರಾಜನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ವರ್ತಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ. ಯಾವ ವರ್ತಕನಾದರೂ ತನಗೆ ಉಪಯೋಗಿ ವಿಲ್ಲದುದನ್ನು ತಾನೇ ಮಾರುತ್ತಾನೆ?

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿ ಸತ್ಯಶೀಲ ರಾಜನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಂದಿಗೆ “ನಿನ್ನ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಬೆಲೆ ಎಷ್ಟು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಏನೂರು ವರಹಗಳಿಗೆ ಮೂರುತ್ತೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ” ಎಂದನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

ರಾಜನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಏನೂರು ವರಹಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ, ಅವನ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಗಂಟನ್ನು ಹಳೇ ಸಾಮಾನಿನ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗೆ ಇಡಿಸಿದನು.

ಇದಾದನಂತರ ರಾಜನು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಅವನಿಗೊಂದು ಕನಸಾಯಿತು. ಆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ದೇವತಾ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬಳು ತನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, “ಯಾರಮ್ಮಾ ನೀನು? ಯಾವಾಗ ನನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದೆ? ಈಗ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿ. ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ನಿನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗೇ ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದೆವಳು. ಈ ದಿನ ನೀನು ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟಿರುವೆ. ಅದಿರುವಲ್ಲಿ ನಾನಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕೇ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ಹಾಗೋ? ಸರಿ. ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ, ಕರೆಯದೆ ಬಂದಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಬಂದವಳು. ಶಕ್ತ ಕಾರಣವಿದ್ದೇ ಹೋಗುವಳು. ಅಕ್ಷೇಪಿಸುವ ಹಕ್ಕು ನನಗಿಲ್ಲ” ಎಂದನು ಸತ್ಯಶೀಲ ರಾಜ.

ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೊರಟುಹೋದ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ದೇವತೆ ಹೊರಟುಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನು, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಂತೆಯೇ ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾನು ಧರ್ಮದೇವಿ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನನ್ನಿಂದ ನಿನಗೆ ಯಾವ ಉಪಯೋಗವೂ ಇಲ್ಲ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಇಲ್ಲಿದ್ದೆನು” ಎಂದಳು ಧರ್ಮದೇವಿ.

ಹಾಗೆಯೇ ನ್ಯಾಯದೇವತೆ ಕೂಡಾ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಾ, “ಧರ್ಮವಿಲ್ಲದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ಅಧಾರವಿಲ್ಲ ರಾಜಾ. ನಾನೂ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಅಮೋಲಿ ಕೀರ್ತಿ ದೇವತೆ ಕೂಡಾ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಅಪ್ಪಾಣೆ ಪಡೆದು ಹೊರಟುಹೋದಳು. ತನ್ನನ್ನು ಅಭಿಮಾನಿಸಿದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೆಂದು ಸತ್ಯಶೀಲನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರಲು, ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ದೇವಿ ಕೂಡಾ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವುದು ಕಂಡು ಬಂದಿತು.

“ಅಮ್ಮಾ, ನೀನು ಯಾರು? ಏಕೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುವಿ?” ಎಂದು ಸತ್ಯಶೀಲನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾನು ಸತ್ಯದೇವತೆ. ಜಞ್ಞಾತಿಯರೆಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ, ಇನ್ನಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಈ ಮೊದಲು ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಆದರಣೆ ಇರಲಾರದೆಂದು ಕೊಂಡು ನಾನು ಕೂಡಾ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದಳು ಸತ್ಯದೇವತೆ.

“ಅಮ್ಮಾ! ನೀನೊಬ್ಬಳು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕೆಂತಲೇ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಡೆಯದೆ ಬಿಟ್ಟೆನು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಹೊರಟುಹೋಗುವೆವೆಂದುದು ಸತ್ಯವು

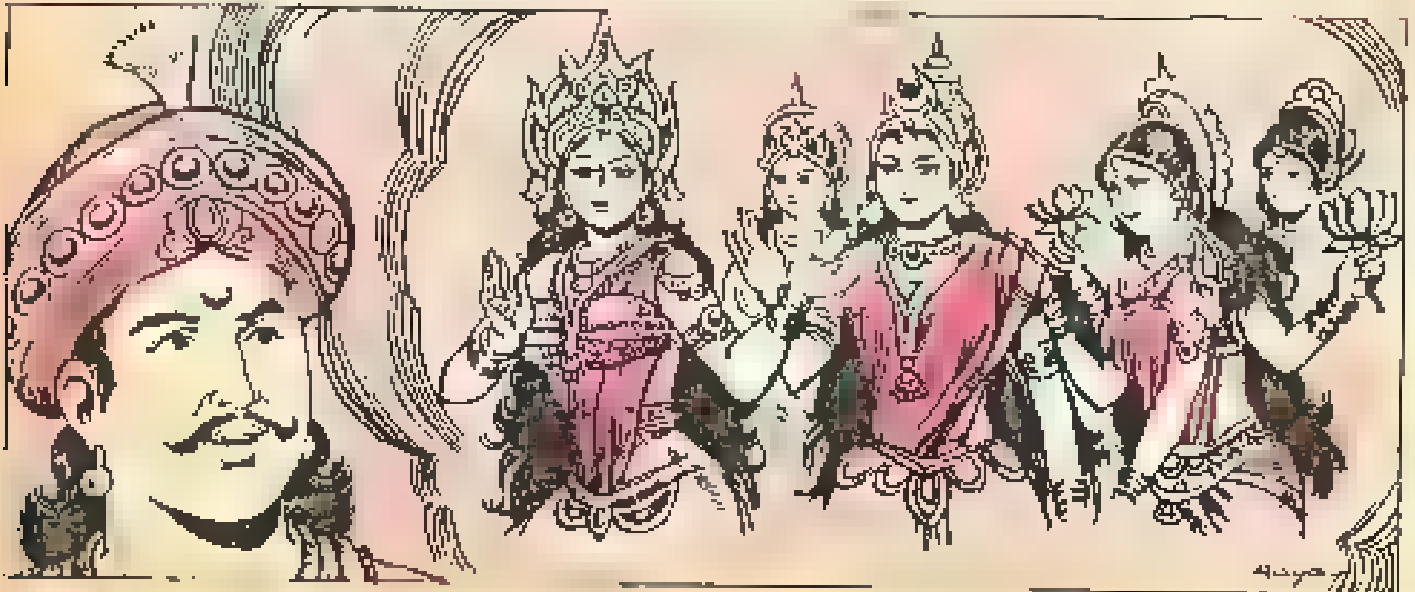
ವಂದೇ ತೋರಿತು. ಅಕ್ಕಿಯಕಾದ ನೀನು ಹೊರಟು ಹೋಗುವುದು ಮಾತ್ರ, ಸರಿಯಲ್ಲವೆಮ್ಮಾ. ನಾನು ಸತ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಡೆದಿದ್ದೇನೆಂದೇ? ನನ್ನ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾದರೆ ನ್ಯಾಯದೇವತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಾ” ಎಂದನು ಸತ್ಯಶೀಲ ರಾಜ.

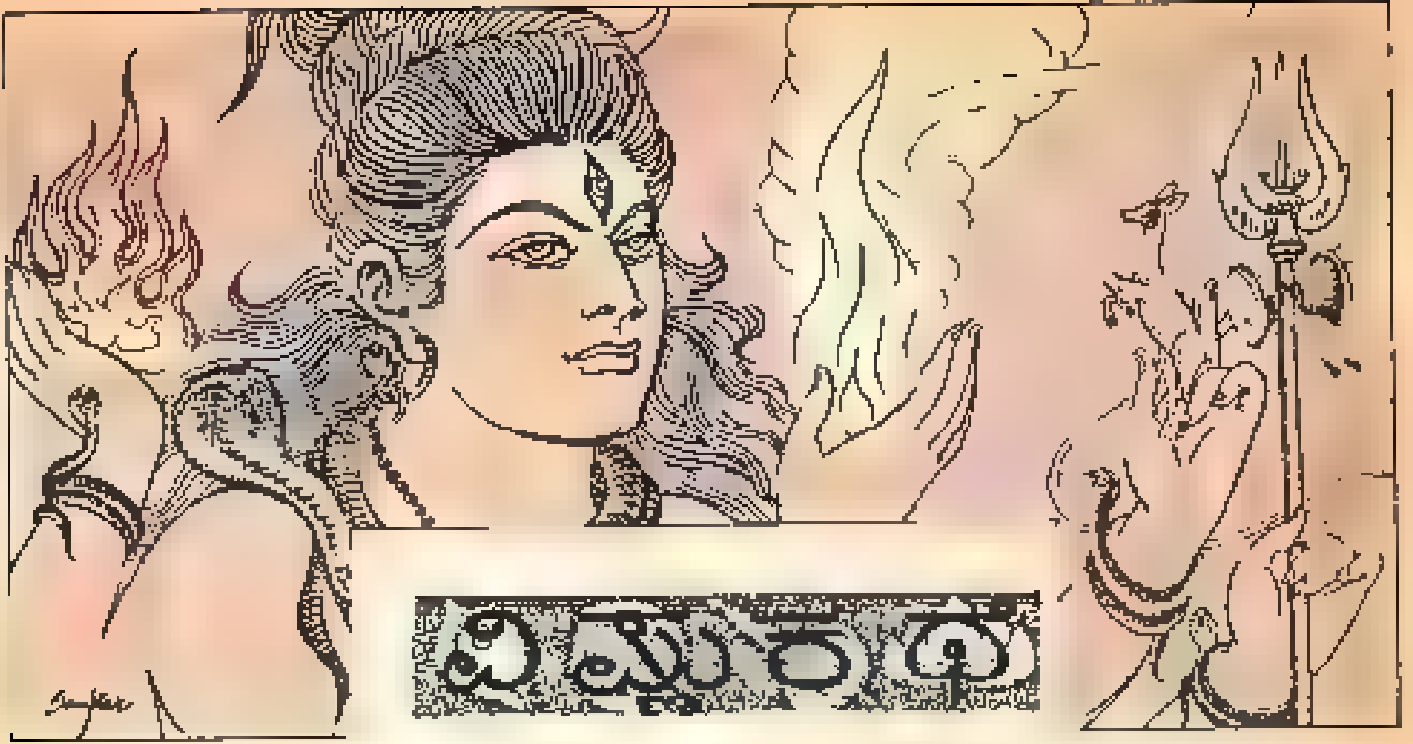
“ನಿನ್ನಿಂದ ನನಗೆ ಯಾವ ಅವಚಾರವೂ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ದೂತಿನ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳಲು ನೀನು ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ನನಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಕೊಟ್ಟವನೇ ನಿಜ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವ್ವ!” ಎಂದು ಸತ್ಯದೇವಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು.

ಕೂಡಲೇ ಉಳಿದ ದೇವಿಯರೆಲ್ಲಾ ಗುಂಪಾಗಿ ಒಳಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ರಾಜನು ನೋಡಿ, “ಏನಿದು? ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಆಸಂತ್ಯಪ್ತರಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋದ ನೀವುಗಳು ಏಕೆ ತಿರುಗಿ ಬರುವಿರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಸತ್ಯದೇವಿ ಇರುವಲ್ಲಿ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಇರಲೇಬೇಕು, ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಅವಳು ಕೂಡಾ ಹೊರಟುಬರುವಳೆಂದು ಕೊಂಡೆವು. ಅವಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವೇ ಅವಳಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುವು” ಎಂದರು ಅವರೆಲ್ಲ.

ರಾಜನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ವಂದಿಸು ವಾಗ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು.

ವಿಮೂಲ

ಕ್ಷೀರ ಸಾಗರದ ಮಥನ ಕಾರ್ಯವು ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೂ ಅದು ಸುಗಮವಾಗಿ ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ರಾಕ್ಷಸರು ಸರ್ಪದ ಬಾಲಹಿಡಿದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾಸ ಮಾಡುತ್ತ, ಸರ್ಪದ ತಲೆಯ ಭಾಗ ಹಿಡಿದವೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಭುಜಬಲ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವಂತೆ ಜೋರು ಜೋರಾಗಿ ಎಲೆಯು ತಿದ್ದಿದ ದೇವತೆಗಳು ಕೂಡಾ ತಾವೇನೂ ಕಡಿಮೆಯವರಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಲು ರಾಕ್ಷಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ಈಡುಕೊಡುತ್ತ ಎಲೆದರು. ಮಥನ ಕಾರ್ಯ ಆರಂಭ ಶೂರತ್ವದ ಮಹಾ ವೇಗದಿಂದ ಸಾಗುತ್ತಿರಲು, ಆ ಘರ್ಷಣೆಯನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಮಹಾ ಸರ್ಪದ ಅನೇಕ ಶರೀರಗಳಿಂದ ಹಾಲಾಹಲವೆಂಬ ಕ್ರೂರ ಎಷುವು ಕಾರ ತೊಡಗಿತು. ರಾಕ್ಷಸರು ಹಾಹಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಹಾರಿಬಿದ್ದು ತಲ್ಲಣಿಸಿದರು.

ಭುಸಭುಸನೆ ಹೊರಡುವ ಹಲಾಹಲ ವಿಷದ ಜ್ವಾಲೆಯನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ

ರಾಕ್ಷಸರು ಸುಟ್ಟುಮುಸಿದುದರೂ ಹಾಲಾಹಲವು ಆಕಾಶವನ್ನು ಬಳಸಿ ಬೆಂಕಿಯ ಜ್ವಾಲೆಯಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಪಂಚವೇ ಸುಟ್ಟುಹೋಗುವ ಆಶಾಯ ಉಂಟಾಯಿತು. ಹೆದರಿ ಕೈಬಿಟ್ಟ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಮಂದರ ಪರ್ವತವು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಯೂ ಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ "ಹರಹರಾ" ಎಂದು ಶಿವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಕೂಡಲೆ ಶಿವನು ಓಡಿಬಂದು ಹರಡಿದ ಹಾಲಹಲ ವಪ್ಪನ್ನೂ ಬಾಚಿ ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಪೂರ್ತಿಮಂಗದ ಕಂಠಪ್ರದೇಶದಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡನು. ಆದರೂ ಶಿವನಿಗೆ ನಾಲಕಂಠ, ಶಿಶಿಕಂಠ, ಗರಳಕಂಠನೆಂಬ ಹಸರು ಒಂಟು. ಹಾಲಾಹಲದ ಗಂಡಾಂತರ ಅಪ್ಪಿಹೋಯಿತಾದರೂ ಮುಳುಗಿ ಹೋದ ಮಂದರ ಪರ್ವತಕ್ಕಾಗಿ ದೇವತೆಗಳು ವಿಷ್ಣು ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದರು.

ವಿಷ್ಣು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಅನೆಯ ಅವತಾರ ವನ್ನೆತ್ತಿ ಮುಳುಗಿದ ಮಂದರ ಪರ್ವತವನ್ನು ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ

ಹೊತ್ತು ಮೂಲಕ್ಕೆ ತಂದನು. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೊರ್ಮಾವ
ಪಾಣಿಗಿಂದ ಮಂದರಗಿರಿಯನ್ನು ಜೊತ್ತುಕೊಂಡು
ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೂ, ವರ್ಗತವು ಅತ್ತಿತ್ತ ಬಾಗಿ
ಹೋಗದಂತೆ ಶಿಖರಾಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಾದ
ಗಲಿಂದಲೂ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ದೇವತೆಗಳ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ
ಸರ್ಪವನ್ನು ಹಡಿದು ಕಡೆಯುತ್ತಲೂ ಹೀಗೆ ಬಹು
ರೂಪಗಳಿಂದ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಸಾಗರ ವೈಭವವು ಸಕ್ರಮ
ವಾಗಿ ಸಾಗಿತು. ಹಾಗೆ ಕಡೆಯುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ
ಕ್ಷೀರಸಾಗರದಿಂದ ಚಂದ್ರನೂ, ಅಶ್ವಿನಿಯೂ, ಕಲ್ಪ
ವೃಕ್ಷವೂ, ಅಮೃತಸಿಂಧುವೂ ಮರಾಂತ ಅನುಮೂ,
ಉಚ್ಚೈಶ್ರವ ಲಿಪ್ತವೆಯೂ, ಸುರಾಮೂರಕವೂ,
ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ವಿಶೇಷ ವ್ಯಾಂಗಳೂ ಉದ್ಭವಿಸುವುವು.

ತಣ್ಣಗಿನ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಕಂಠ
ಜೊಳಗಿನ ಪಾರಾಶಲದ ಬಿಸಿಗೆ ಉಪತಮನವಾಗಿ
ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಧರಿಸಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರನಾದನು.

ಅಶ್ವಿನಿಯ ಶ್ರೀವತ್ಸ, ಕೌಸ್ತುಭ ಮಂಗಳಗಳು ಸೇರಿದ
ವೈಜಯಂತಿಮಾಲೆಯನ್ನು ಹಡಿದುಕೊಂಡು ಬಾದು
ವಿಷ್ಣುವಿನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿ ಅವನನ್ನು ವರಿಸಿ
ಕೊಂಡಳು ಎಷ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತನಾದನು. ಸುರೆಯನ್ನು
ದೇವತೆಗಳು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸುರರೊಪಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಕಲ್ಪ ಕಡೆಗೆ ಅವ್ಯತವು ಸಿದ್ಧಿಸಿತು. ಎಷ್ಟು
ಅಯುರ್ಮೇದಕ್ಕೆ ಮೂಲ ವಿಶಾಖ ನೆನಿಸಿದ
ಧನ್ವಂತರಿಯ ಅವತಾರವನ್ನೆತ್ತಿ, ಅವ್ಯತಲತ
ವನ್ನೂ, ಅನೇಕ ಔಷಧಿಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿಕೊಂಡು
ಪದ್ಮಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರ
ದಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸಿದನು.

ಅವ್ಯತಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ಷೀರಸಾಗರವನ್ನು ಕಡೆದರೆ
ಮೊದಲು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದು ಹಾಲಾ
ಹಲದ ತಾಪವನ್ನು ಅನಂತರ ಎಷ್ಟೋ ವಿಶೇಷ
ಸಹಾಯಗಳು ಬೇಕಾಗಿ ಬಂದು, ದೈವ ಸಹಾಯವೂ
ಒದಗಿ ಕಡೆಗೆ ಅವ್ಯತವು ಸಿದ್ಧಿಸಿತು. ಅದುದರಿಂದ
ವಿನಾದರೂ ಶ್ರಮ ಬೆರಗಾದಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ
ಕಾರ್ಯ ಕಾರ್ಥನೆಗೆ "ಸಾಗರಮಂಥನ" ಎಂಬ ಮೊತ್ತು
ಪರ್ಯಾಯವದವಾಗಿ ನಿಂತು ಹೋಗಿದೆ.

ಧನ್ವಂತರಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವ್ಯತಕಲತವನ್ನು
ರಾಕ್ಷಸರು ಮುಂದೆ ಹಾರಿ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ
"ಇದು ನಮ್ಮದು! ನಮಗೇ!" ಎಂದು ನಲಿ
ದಾಡಿದರು. "ನಮ್ಮೂ ಭಾಗವಿದೆ" ಎಂದು ದೇವತೆ
ಗಳೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಿ ತೊಡಗಿದರು.
ದೇವದಾಸವರು ಹೀಗೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಜಗ್ಗಾಡಿ
ಕೊಂಡಿರುವ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಮೊದಲು ಜಗತ್ತು
ಗದಗನ್ನು ಸವೆದ್ದು ಹಾಗೆ ಗೋಳವಂತಹ ಜಗನ್ನೊಹ
ನಿರ್ದೋಷರು ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಇವಳೂ ಸಮುದ್ರ
ಮಂಥನದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದವಳೆಂದುಕೊಂಡು ರಾಕ್ಷಸರು
ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಂತರು. ಮೊದಲ ರಾಕ್ಷಸರ ಒಳಗೆ
ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗಿಲ್ಲಾ ಆದ ಅನಂದ ಹೇಳಿ

ತೀರದು. ಅವಳು ರಾಕ್ಷಸರೊಂದಿಗೆ ಯೋಧರಿಸುವ ಮಂಜುಲ ಸ್ವರದಿಂದ. "ಅಮ್ಮತವನ್ನು ಹೀಗೆ ಕೊಡಿ ನಾನು ಹುಚ್ಚುತನೇ!" ಎಂದು ಕೈ ಚಾಚಿವಳು ಆ ಕೈಗಳ ಅಂದವನ್ನೂ ಹೇಳಿ ತೀರದು.

ಜಗನ್ನೋಹಿನಿ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಾಡಿದುದಕ್ಕೇ ರಾಕ್ಷಸರು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಬ್ಬುತ್ತ ಅಮ್ಮತಲಕ ವನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

ಅವಳು ಸ್ವಗಿ ಮಾಡಿದಂತೆ ರಾಕ್ಷಸರಲ್ಲ ಸಾಲಾಗಿ ಕುಳಿತರು. ದೇವತೆಗಳು ಕೂಡಾ ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಲು ಗಟ್ಟಿ ಕುಳಿತರು ಈ ಉಭಯ ಶ್ರೇಣಿಗಳ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಮೋಹಿನಿ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುವಂತೆ ಆಡಳಿತ ಮೇಲೆ ಆಡಿ ಇಡುತ್ತ. ಅಮ್ಮತಲಕವನ್ನು ಸೊಂಟದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಒಯ್ಯಾರವಾಗಿ ಬಾಗಿರುತ್ತ ನಡೆದಳು.

ಮು ನಡೆಯುವುದೋ ಎಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ದೇವತೆಗಳ ಜಾಯಿಗೆ ಅಮ್ಮತವು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರಾಕ್ಷಸರು ಕಾನ್ಯತ್ವತೆಯಿಂದ ಅವಳ ನಡೆಗಿಯ ಚಂದವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಮೋಹಿನಿ ರಾಕ್ಷಸರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗುವಂತೆ ಕಾಣುವಳೇ ಹೊರತು ಅಮ್ಮತಕಲಿಕದಿಂದ ಏನೂ ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ನೋಟವೇ ಅಮ್ಮತದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ತಮಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಮ್ಮತ ನೀಡುವ ಈ ವಿಶ್ವ ಮೋಹಿನಿ ವಿಷ್ಣುವೇ ಎಂದು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ನಿಧಾನ ವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ದೇವತೆಗಳ ಗುರಿ ಅಮ್ಮತದ ಮೇಲಿತ್ತು. ರಾಕ್ಷಸರ ಗುರಿ ಜಗನ್ನೋಹಿನಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ರಸದ ಮೇಲಿತ್ತು.

ಜಗನ್ನೋಹಿನಿಯ ವಿಲಾಸವೆಲ್ಲಾ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಚದ್ರಿಲಾಸವೆಂದು ತಿಳಿದ ದೇವತೆಗಳು ಅಮ್ಮತ ಪಾಸರಿಂದ ಅವರತ್ತ ಮೋಹದತ್ತಿದ್ದರೆ ವೈಶ್ವನ ಒಗ್ಗಟ್ಟೋಹಿನಿಯ ಮೋಹಾಪಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಏ. ಸ್ವತ್ವತೆಯಿಂದ ಅವರ ತವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರು ಜಗನ್ನೋಹಿನಿ ತಮಗೆ ಪಂಚನಿ ಮಾಡುತ್ತಾ

ಕೆಂದು ರಾಹು ಎಂದು ಒಪ್ಪಿನೇ ಒಪ್ಪಿ ಬುದ್ಧಿವಂತ ರಾಕ್ಷಸರು ಕೆಡು ಹಿಡಿದುದಿಷ್ಟನ್ನು. ಅವನು ಹಲ ರಾಕ್ಷಸಿಯಾದ ಸಿಂಹಕೆಯ ಮಗ, ಒಬ್ಬ ಬೊಡ್ಡ ಮಾದನವಿ. ನಡೆಯುವ ಮೋಹವನ್ನು ತೇಳದರೂ ರಾಕ್ಷಸರು ಕೇಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಕೇಳಿ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿದರೂ ಮೋಹಿನಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಅಮ್ಮತ ಸಿಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ತಾನೊಬ್ಬ ದೇವತೆಯ ರೂಪಕಾಳಿ. ದೇವತೆಗಳ ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ. ಅವನ ಬುಯಾಗಿ ಬಿದ್ದ ಅಮ್ಮತವನ್ನು ಸುಂಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಸೂರ್ಯಾಚಂದ್ರರು ಅವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರು. ಆಗ ಮಂವರ ಪರಮೇಶ್ವರ ಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣುವಾಗಿವೆ ಒಹು ರೂಪ: ವಿಷ್ಣುವಿನೊಡನೆ ಈ ಕವನೋರವಸ್ಥೆ ಹೇಳಿದರು. ಕೂಡಲೇ ವಿಷ್ಣು ತನ್ನ ಚಕ್ರವನ್ನು ರಾಹುವಿನ ಕಡೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ರಾಹು ಅಮ್ಮತವನ್ನು ಮುಂಗಿ ಯೂಗುತ್ತ ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಒಡುವ ಚಕ್ರವಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ

ಕೊಳ್ಳಲು ಅವನು ಗ್ರಹಲೋಕದ ಕಡೆಗೆ ಎಗಿರಿ ಹೋದನು. ಎಷ್ಟು ದೂರವೋ ಅಷ್ಟು ದೂರವೇ ಆಗಿತ್ತು. ತಲೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅಮೃತದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ತಲೆಯೂ, ಮುಂಡವೂ ಸಹಿಸುವಾಗಿದ್ದು, ತಲೆ ಮತ್ತೆ ರಾಕು ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿಯೂ, ಮುಂಡವು ಕೆಳಗೆ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಹ ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡವು. ಈ ಎರಡು ಹೊಸ ಗ್ರಹಗಳಿಂದ ಗ್ರಹಗಳು ಒಂಬತ್ತಾದುವು.

ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರು ದೂರು ಹೇಳಿದರೆಂಬ ಹಗೆ ಎಬ್ಬಿಸಿಕೊಂಡು ಹುಗ್ಗುಮೆ, ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ದರ್ಶ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ರಾಕು ಕೇತುಗಳು ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರ ರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಿಡಿಸತೊಡಗಿದವು. ಆ ವಿಧವಾಗಿ ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರಿಗೆ "ಗ್ರಹಣಗಳು" ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಅಮೃತವನ್ನು ದೇವತೆಗಳಿಗಿಲ್ಲಾ ಹಂಚಿ ಯಾವ ಮೇಲೆ ಅಮೃತ ಕಲಹದೊಂದಿಗೆ ಮೋಹಿತಿ ಉತ್ಪಾದಿಸಲಾದಳು. ಆಮೇಲೆ ಎಬ್ಬಿರಕ್ಕೆ ಒಂದ

ರಾಕ್ಷಸರು ತಮ್ಮ ಮಹಿಮೆನಡೆಯನ್ನು ದೂರಿ ಕೊಂಡು, ಆಗಿನಿಂದಲೂ ಎಷ್ಟು ವನ್ನೂ, ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಶತ್ರುಭಾವದಿಂದಲೇ ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ಕ್ರಮೇಣ ಒಬ್ಬ ಶತ್ರುಗಳೇ ಆದರು.

ಅಮೃತ ಮಧನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೊರತಾಗದಾರವನ್ನೂ, ಧ್ಯಾಂತಿಯ ಅವತಾರವನ್ನೂ, ಜಗನ್ನೋಹಿನಿಯ ಅವತಾರವನ್ನೂ ಎತ್ತಿದನು. ಧನ್ಯವೇ ಅಮೃತ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಶಿವರಿಗಾಗಿ ಮೂಲಾಧಾರವಾದ ಆಯುಷ್ಯಾದವನ್ನೂ ತಂದನು. ಆದುದರಿಂದ ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾಂತಿ ಅಧಿದೇವತೆಯಾಗಿ ವೈದ್ಯಕ ಕುಲವೈವಣ್ಯವಾದನು.

ಜಗತ್ತಿನ ಸೌಂದರ್ಯ ವಿಲಾಸಗಳಿಗೆ ವಿಶ್ವ ಮೋಹಿನಿಯಾಗಿರುವ ಮೋಹಿನಿಯೇ ಸೌಂದರ್ಯಗಳಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ನೆರೆಸೊತಳು.

ನಾರವನು ಜಗನ್ನೋಹಿನಿಯ ಅವತಾರವನ್ನು ಕೀರ್ತಿಸುತ್ತ, ಜಗನ್ನೋಹಿನೀದಾವನ್ನು ತನ್ನ ಮಹತ್ವ ವೀಗಿಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಾ, ಕೈರಾಜ್ಯ ಹೋದನು. ಆ ರಾಗಾಲಾಪನೆಯಿಂದ ವಾರ್ವತೀ ದೇವಿ ಮುಗ್ಧಳಾಗಿ, "ಅದ ಸೋಮಾರಿಗಳಾದ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ತನ್ನ ವೈಷಮ್ಯದಿಂದ ಎಂಟು ಬಿಟ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅಡೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಜಗನ್ನೋಹಿನೀ ಅವತಾರವಾಗಿ ಬಿಡುವದೇನು? ಅಂತ್ಯವಕ್ಕೆ ಮೋಸ ಹೋಗದೆ ವಿವೇಕಿಗಳಿಲ್ಲ ವೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ಭಾವನೆಯೇ ನಾಯಕ ?" ಎಂಬಳು ನೂತನ.

"ಹೌದಮ್ಮಾ, ಎಂತಹುದನ್ನಾದರೂ ರುಜನ ಗೊಳಿಸಿ ಈ ಎಶ್ವವನ್ನೇ ಒರಾಡಿಸುವಂತಹ ವಿಶ್ವ ಮೋಹಿನಿಯವಳು!" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅದೇ ರಾಗವನ್ನು ಸುಯಂದುವರಿಸುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ವಾರ್ವತೀ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಂಡಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಶಂಕರರು ಕಿರುಸುಗುಪ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಾ

ಕಲೆದೂಗಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಮಾತು ಸರಿ
ಯೆಯು ತನ್ನ ವತಿ ಹೇಳಿರಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಎಂದು
ಪಾರ್ವತಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ತೋರಿದಳು. ಶಿವನು
ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಂದಿ ಪಾಹನನಾಗಿ
ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನೊಂದಿಗೆ ಶಿವನು, "ಸಮುದ್ರ
ಮಂಥನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾರಾಪುತ್ರನನ್ನು ತರಹರಿಸಿ
ತೊಳ್ಳುವ ಗಣಾಪಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿನ್ನಾಗಿ
ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ವಾರದನೇನೋ ನಿನ್ನ ಜಗನ್ನೋಹಿನಿ
ಅವತಾರವನ್ನು ಭಾರೀ ಕೊಗಳುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನೊಮ್ಮೆ
ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ" ಎಂದನು.

"ಎನೋ ಬಿಡಯ್ಯ. ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದ ಹಾಗೆ
ಎಂತಂತಹದೋ ವೇಶ ಹಾಕುಕಾಗಿ ಬರುತ್ತ
ನಿನ್ನಂಥ ದೊಡ್ಡವನ ಮುಂದೆ ಅದಲ್ಲ ಎಕೆ. ಬಿಡಯ್ಯ."
ಎಂದು ವಿಷ್ಣು ಸ್ವಲ್ಪ ಪೊತ್ತಿಗೆ ಅಂತರ್ಧಾನ್ಯವಾಗಿ
ಮಾತೆ ನೂವುರಗಳ ಧ್ವನಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕೇಳ
ಬಂದಿತು. ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರು ಅಸ್ತಿತ್ವ ನೋಡಿಗರು

ಸಮಾಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊಮ್ಮೊಟದಲ್ಲಿ ಹೊಮ್ಮೊಟ
ಗಳೊಡನೆ ಅರುತ್ತ ಸಣ್ಣಗೆ ಹಾಡುತ್ತ ಜಗನ್ನೋ
ಹಿನಿ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಶಿವನು ಸರ್ವವನ್ನೂ
ಮರೆದು ಅವನ ಪಾಡಿಗೆ ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು
ಜಗನ್ನೋಹಿನಿ ಶಿವನ ಕೈಗೆ ಸ್ವದೇ ವಿಶ್ವಾಸಾರವಲ್ಲಿ
ಸಾಗಿದಳು. ಶಿವನು ಕೈಗಳನ್ನು ಬಾಚಿಕೊಂಡು ಅವಳ
ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋದನು, ಪಾರ್ವತಿ ಎನು ಮಾಡಲೂ
ತೋರದೆ ನಿರ್ವಿಣ್ಣಳಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು.

ಶಿವನೋಹಿನಿಯರ ಚಲನ ವಲನ ಗಮನಗಳ
ಲೀಲಾ ವಿನೋದಗಳನ್ನು ಒ್ರಹ್ಯಾದಿ ದೇವತೆಗಳು
ಈಳಿಗೆ ಹಬ್ಬವಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿದರು. ನಂದಿ
ಅನಾಥನಂತೆ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾರದನು
ಮಹತೀವ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವರಂಜನಿ ರಾಗವನ್ನು
ಉಜ್ವಲವಾಗಿ ಮಾರ್ಪೊಳಗುವಂತೆ ಸ್ತೋತ್ರ

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮುಂದೆ ಜಗನ್ನೋಹಿನಿಯೂ
ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಶಿವನೂ ವಿಶ್ವಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದನು
ಅವರು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು. ವಿನಾದರೆಂದ ಶಿವನು
ಪಾರ್ವತಿ ಕೈರಾಸವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡಳು.

ಜಗನ್ನೋಹಿನಿ ತುಚ್ಛೋಮಾಡಲಗಳ ಮೇಲೆ
ತೂರಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಶಿವನನ್ನು ವಿಶ್ವವಸ್ತುವಾ
ಅಲೆರಾಡಿಸಿ ಕೈರಾಸಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಮೋಹಿನಿ
ಪಾರ್ವತಿಯ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತು, ಶಿವನನ್ನು ನೋಡಿ
"ನನ್ನನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಡಯ್ಯಾ!" ಎಂದಳು. ಆಗ
ಶಿವನು ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಹಾರಿ ಬಂದು ಅವಳ
ಗಡುವನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಮೋಗಾಲೂರಿದನು.

"ನೋಡಿದೆಯೋ ಅಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಪಾಶೋತ್ಕರನ
ಕಾಟ!" ಎಂದು ಮೋಹಿನಿ ಶಿವನು ಇಷ್ಟೇನು
ಮಾಡುವನೋ ಎಂದು ಹೆದರಿ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು
ಒತ್ತಿನಂತಳು. "ಅಷ್ಟೇ ಅಮ್ಮಾ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವ
ನಾದರೂ ಅಷ್ಟೇನೇ! ಎಷ್ಟು ತಾರತಮ್ಯ ಮಾಡಿ"

ಯನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಬೆಳೆದ್ದು 'ಹಿರಿ
ಶಿವರಂಜನಿ' ಹಾಗೆಲ್ಲ ಶರೀರದ ರೀತಿಯಿಂದ
ಮತ್ತು ಗಾಯನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು
ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಿರುಗಾಡಿದಳು.
ಅವಳಿಗೆ ಅನಂದವೇ ಅನಂದ.

ಶಿವನು ವಿಷ್ಣುವಿನೊಂದಿಗೆ "ರಾಕ್ಷಸರು
ಅಮೃತವ ಸಂಗತಿ ಮರು, ನಿನ್ನ ಬುಟ್ಟೋರಿ
ನಿಮ್ಮ ವಿರಾಸವನ್ನು ಕೇಳಿದ ನೋಡುವ ಭಾಗ್ಯ
ಸದೆಯು ಅವನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ರಸ
ಪಿಡಿಸುವೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಸೂತ್ತು, ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ
ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ." ಎಂದನು.

ವಿಷ್ಣು ಕಿರುನಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು
ನೋಡಿ, "ಅಮ್ಮಾ, ಮುಂದೆ ಶಿವರಂಜನಿಯಾಗಿ
ನಮ್ಮ ಗೌರವವೆ ದಿವ್ಯವಾದ ಭುವಿಗೆ ಅವಕಾಶ
ವಿಲ್ಲ. ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವಿಶ್ವಾಸವು ಒಳಿಯೇ
ವಿಶ್ವಾಸವಾಗಿ ನಿಂತಿರುವ ಸಮತೆಯನ್ನು ಕಂಡ

ಹಾಗಿದೆ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಗುತ್ತಾ ಅಂತರ್ಧಾನ
ನಾಗಿ ವೈಕುಂಠವನ್ನು ಸೇರಿದನು.

ಕರುವಾಯದ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣು
ಕರ್ಮದ ಪ್ರಜಾವತಿಗೆ ಅವನ ಪತ್ನಿ ದೇವಹೂತಿ
ಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಪುತ್ರನಾಗಿ ಕವಲಿಸಿದಳು. ಈ
ಕವಲಾವತಾರದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವಾಯದಲ್ಲಿಯೇ ಜ್ಞಾನ
ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದನು. ಕವಲಿನಿಂದ ಕವಲ ಮಹಾ
ಮುನಿಯಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದನು.

ಕವಲನು ತಾಯಿಯಾದ ದೇವಹೂತಿಗೆ ಹೇಳಿದ
ಅನೇಕ ತತ್ವವಿವರಣೆಗಳು ಸಾಂಖ್ಯಯೋಗವೆಂದು
ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾಯಿತು. ಕವಲ ಮಹರ್ಷಿ ಮಹಾಕ
ರೋಕದ ಒಂದು ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡಿರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸೂರ
ಚಕ್ರವರ್ತಿ ನೂರೇ ಅಶ್ವಮೇಧಯಜ್ಞ ಮಾಡಲು
ತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಇಂದ್ರನು ಅವನ ಯುಗಾತ್ಮ
ವನ್ನು ಮಾಯಮಾಡಿ ಕವಲ ಮಹರ್ಷಿ ತಪಸ್ಸು
ಮಾಡುವ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟನು.

ಸೂರನ ಸಾವಿರಮಂದಿ ಕುಮಾರರು ಆ ಕುರುಕ
ಯನ್ನು ಕಾರುಕ ತ್ಯಾ ಮಹಾಕವಿಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು
ಅಗಮನೀಯವೇ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುತ್ತಾ
ಕವಲ ಮಹರ್ಷಿಯ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಹೋದರನ್ನು
ನೋಡಿದರು, ಕವಲನೇ ಅಶ್ವವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿದ
ನೆಂದು ವಿಚಾರಪಾಟಾರವಿತ್ತದೆ ಅವನು ರಂಡಿಸ
ಬೇಕೆಂದು ಮುಗಿದರು. ಮಹಾತ್ಮನಾದ ಕವಲನು
ಕಣ್ಣು ಕೆರೆದು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವರನ್ನಾ
ಸುಟ್ಟು ಒಡಿದಿರಿಸಿದರು.

ಆ ಭಕ್ತರಾಸಿಯ ಮೇರೆ, ವಿಷ್ಣು ಪಾಶದಿಂದ
ಹುಟ್ಟಿ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮಂದಾಕಿನಿಯಾಗಿ ಪ್ರವಹಿಸುವ
ಗಂಗೆಯನ್ನು ಹರಿಯುಗೊಳಿಸಿ ಆ ಪಿತ್ರಿಗಳಿಗೆ
ಸದ್ಗತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲು ಸೂರನ ಮರಿ
ವೊಮ್ಮಗನಾದ ಭಗೀರಥನು ಮಹಾತಪಸ್ಸನ್ನು

ಮಾಡಿ ಗಂಗಾದೇವಿಯನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಗಂಗೆ ಭೂಮಿಗೆ ಬೀಳುವರಭಸದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು, ಭಗೀರಥನು ಮತ್ತೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಶಿವನನ್ನು ಪರಮ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಯಿತು.

ಹಾಗೆ ಭುವಿಳಿದ ಗಂಗಾವತರಾದಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಗಂಗಾದೇವಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪರಮಜನಾಗಿ, ಗಂಗೆ ಯನ್ನು ತನ್ನ ಜಟಾಜೂಟದೊಳಗೇ ಗಾಢವಾಗಿ ಒಂಥಿಸಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಭಗೀರಥನು ಮತ್ತೆ ಶಿವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕರಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಶಿವನು ಜಟಾಜೂಟದ ಒಂದು ಎಳೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಸ್ವಾಗದಾಗಿ ಹರಿಯುವಂತೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಗಂಗೆ ಭಗೀರಥನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗಿ ಪಾತಾಳಕ್ಕಿಳಿದು, ಅವನ ಪಿತ್ರಿಗಳಾವ ಸಗರಪುತ್ರರ ಭಸ್ಮರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಹರಿದು, ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಸ್ವರ್ಗ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಶಿವನು ಗಂಗಾಧರನೆಂದು ರಂಜಿಸಿದನು. ಆ ವಿಧವಾಗಿ ಗಂಗೆ ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಸವತಿಯಾದಳು.

ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮುಂದಿನ ಅವತಾರಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ರಾದವರು ಸನಕ ಸನಂದನಾದಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುವ, ಸನಕ, ಸನಂದನ, ಸನತ್ಕುಮಾರ, ಸನತ್ಕುಮಾರರೆಂಬ ನಾಲ್ವರು ಬ್ರಹ್ಮ ಮೂನಸಪುತ್ರರು. ಇವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಬಾಲಕರಾಗಿಯೇ ಕಾಣುವವರು.

ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತರಾಗಿ ಸದಾ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಕೀರ್ತಿಸುತ್ತಾ, ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಜೋಕಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವರು.

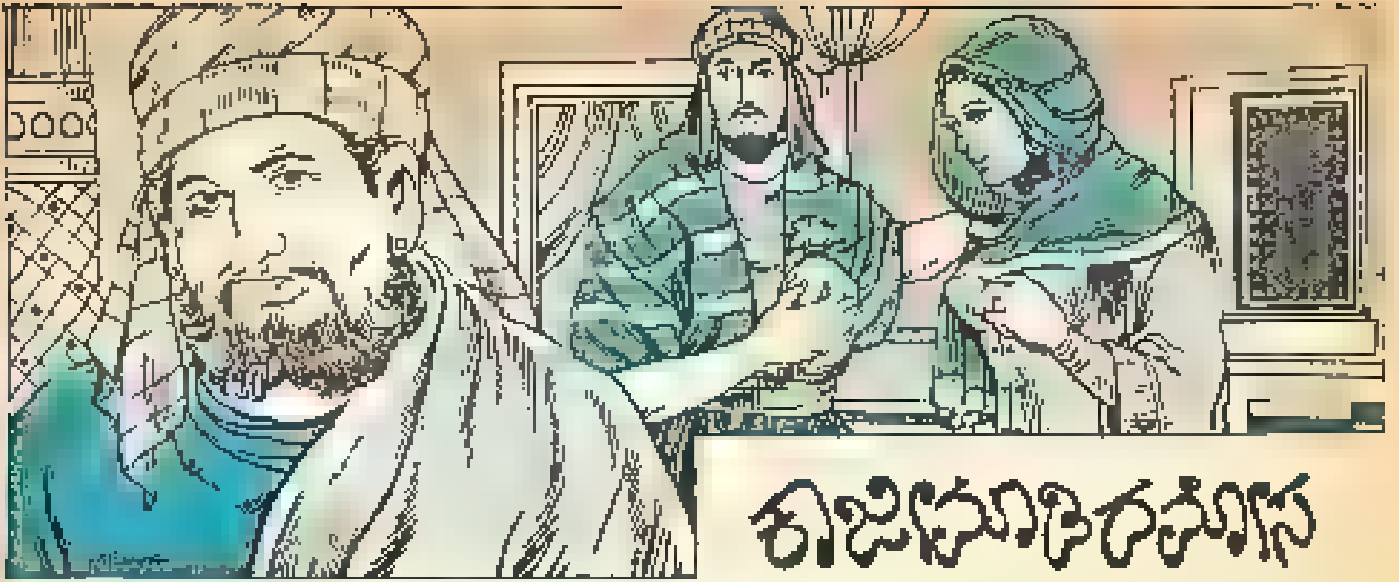
ಅಂತಹ ಮಹಿಮಾಸ್ಥಿತರಾದ ಸನಕಾದಿ ಮಹಿಗಳು ವಿಷ್ಣು ದರ್ಶನದ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಎಲ್ಲಾ ದ್ವಾರಗಳನ್ನೂ ದಾಟಿ ವಿಷ್ಣು ಮಂದಿರದ ದ್ವಾರವನ್ನು ತಲಪಿದರು.

ಅಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಸರಿಸಮನಾದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕೈಗಳಿಂದ, ಶಂಖ, ಚಕ್ರ, ಗದೆ ಮತ್ತು ಅಭಯ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ ದ್ವಾರಪಾಲಕರಾಗಿರುವ ಜಯ ಮತ್ತು ವಿಜಯ ಎಂಬವರು, ವಿಷ್ಣು ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಇದು ಸಮಯವಲ್ಲವೆಂದು ಘನಕ ಸಂದನಾದಿಗಳನ್ನು ತಡೆದರು.

"ನಮಗೆ ವಿಷ್ಣು ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಸಮಯವುಮಯವೇ ನಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಸನಕಾದಿಗಳು ಜಯವಿಜಯರನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಮಾಡದೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲು ನೋಡಿದಾಗ, ಜಯವಿಜಯರು ಗದೆಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಅವರನ್ನು ಅಡ್ಡ ತಡೆದರು. ಕೂಡಲೇ ಸನಕಾದಿ ಮುನಿಗಳು "ನೀವು ವಿಷ್ಣು ದ್ವಾರಪಾಲಕರಾಗಿರಲು ಅರ್ಹರಲ್ಲ, ರಾಕ್ಷಸ ರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರಿ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದರು.

ದ್ವಾರದ ಪತ್ತಿರ ನಡೆಯುವ ಕಠಿಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾರಾಯಣನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು.

ಕೃಷಿಭೂಮಿರಸೂಸ

ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಫಜ್ಜಿ ನಗರವನ್ನು ಸುಲ್ತಾನ್ ಮಹಮ್ಮದ್ ಶಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನು ಅಜರ್‌ಬೈಜಾನಿನಿಂದ ಹಿಂದೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತ ಫಜ್ಜಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆ ನಗರವು ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಹಿಡಿಸಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ವೃತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರಲು ನೆಶ್ಚಿಯಿಸಿದನು. ಅವನ ವ್ಯಾವಹಾರವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆನುಕೂಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದೊಳಗೆ ಅವನು ಐಶ್ವರ್ಯವಂತನಾದನು. ತರುವಾಯ ಸುಗುಣೆಯೂ ಸುಂದರಿಯೂ ಅವ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ ಇರತೊಡಗಿದನು.

ಹೀಗೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವನ ವರ್ತಕ ಪ್ರದೇಶವು ವಿಸ್ತರಿಸಿತು. ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಿಗೂ ಹಬ್ಬಿತು. ಅವನ ಸರಕುಗಳು ಹಿಂದೂ ದೇಶಕ್ಕೂ ರವಾನೆಯಾಗ ತೊಡಗಿದುವು. ಒಂದುಸಾರಿ ಅವನು ಸರಕುಗಳ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ವಸೂಲಿಗೂ, ಗಿರಾಕಿ ಶೇಖರಣೆಗೂ ಸ್ವತಃ ಹಿಂದೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

ಅದು ದೀರ್ಘ ಪ್ರಯಾಣವಾದುದರಿಂದ ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ವೆನಿಸಿತು. ಅಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳಾದವರ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಬೇಕೆಂದರೆ, ಫಜ್ಜಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಒಂಧುಗಳಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯೋಚಿಸಿದಾಗ ಒಬ್ಬರೇ ಒಬ್ಬರು ನಂಬುಗೆಯವರಾಗಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿತು.

ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಾಡೇ ಇದ್ದನು. ಅವನು ತುಂಬಾ ನೀತಿಪೂತನೆಂದೂ, ಧರ್ಮಾತ್ಮನೆಂದೂ, ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಪ್ರಾಂತದನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಕೂಡಾ ಆತನೇ ಎಂದೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದುದ ರಿಂದ ವರ್ತಕನು ಆ ಕಾಡಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತಾವು ಧರ್ಮಮೂರ್ತಿಗಳೆಂದು ಲೋಕವೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತಿದೆ. ನಾನು ವ್ಯಾಪಾರದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ದೇಶಾಂತರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಾಪಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಬೇರೆ ವಿಶ್ವಾಸಕರಾದವರಾರೂ ನನಗಿಲ್ಲ. ಅವಳಿ ಗಾಗುವ ಖರ್ಚುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಕೊಟ್ಟೇ

ನಾನು ಹೊರತುತ್ವೇನು ಅಪ್ಪಗಿಯೋದೇಳು”
ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಅವಳು ಕಾಜೆ ಸಂಕೋಪದಿಂದ ಒತ್ತಿದನು.
ವರ್ತಮಾನ ಪನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಾಜೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ವರ್ತಮಾನ ಹೆಂಡತಿ ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ
ಕಾಜೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರೈವಧ್ಯಾನದಿಂದ ಹೊತ್ತು
ಕಳೆದಳು. ಯಾವ ದುರ್ಘಟನೆಗೂ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ.
ಆದರೆ ಕಡೆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಕಾಜೆ
ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ್ದನು.
ಅವಳ ಕಂಠಯ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಜೆಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆ
ಹಿಡಿಯಿತು. ಕಡೆ ಮುಗಿಸಿಲ್ಲೇ ಇರುವ ಅಂತಹ
ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ನೋಡದೆ
ಹೋದಳಲ್ಲಾ ಎಂದು ತೋರಿತು. ಅವನ ಸದ್ಭಾವೆಗೆ
ಮೆಚ್ಚು ಒಡಿದಿತು. ವರ್ತಮಾನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು
ಲೋಕವೂ ನೋಡದವರೇನಿಲ್ಲ ದುರ್ಭಾವೆ

ಒಲವಾಗಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿತು. ದುರ್ಭಾವೆಯ ವೇಗವನ್ನು
ಪಡೆಯಲು ಅವನ ಧರ್ಮಾದ್ವೈತಿಯಾಗಿದ್ದ.

ಒಂದು ದಿನ ಕಾಜೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಯನ್ನು
ವರ್ತಮಾನ ಹೆಂಡತಿಯ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗೋ
ಹೋದಳು. ಈ ಸಂಗತಿ ಕಾಜೆಗೆ ಮೊದಲೇ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದರಿಂದ ಅವನು ಹೊತ್ತಲದ ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲಿ
ನ್ಯಾಯಾಲಯದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ವಿಟ್ಟನು.
ಅವನು ಬಾಧಾ ವರ್ತಮಾನ ಹೆಂಡತಿ ಇರುವ ಕೋಣೆಗೆ
ಹೋಗಿ, “ಎನು ಮಗೂ, ಬೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀ ತಾನೆ ?
ನಾನು ತುಂಬಾ ಪಾಪವೆಸಗಿದ್ದು ಕೊಂಡು. ಧರ್ಮ
ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿರುವವನೆಂದೂ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದೆ.
ನನ್ನ ಇಂದಿನಲ್ಲಿ ಸಂಕೋಪದ ಬುರುಡಾ ಬೆಳಗಿಲ್ಲ.
ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿಸುವುದೆಂದರೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ
ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಆಯಿತು. ಅದು ದೊಡ್ಡ
ಅನ್ಯಾಯ” ಎಂದನು. ಈ ಮಾತಿನಿಂದ ವರ್ತಮಾನ
ಹೆಂಡತಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಒಡಿದಿತು.

“ನನಗೆ ಬಹಳ ಹಸಿವಾಗಿದೆ. ಭೋಜನ
ಒಡಿಸುವೆಯಾ ?” ಎಂದ ಕಾಜೆ ವರ್ತಮಾನ ಹೆಂಡತಿ
ಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಅವಳು ಕಾಜೆಗೆ ಬಡ್ತಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.
ಅಗ ಕಾಜೆ ಪನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಮರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದಿದ್ದ
ಮಾಯಕದ ಮದ್ದನ್ನು. ಒದಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಾತ್ರದ
ಅಹಾರ ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಕಿಲಿ ವರ್ತಮಾನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು
ಕರೆದು, “ಮಗೂ ನಾನೊಬ್ಬ ನೇ ಉಳುಮೆಯವನು
ಕಷ್ಟವಾಗಿರುವೆಲ್ಲಾ! ಇದುವರೆಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಕುಳಿತು
ಉಳಿದಿರುವೆಲ್ಲವಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಲಾಂಛನಕ್ಕಾಗಿ
ಯಾದರೂ ನೀನೂ ಕುಳಿತು ಈ ವಾತ್ರದ ಕೆಲಸ
ಕೊಟು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿನ್ನು. ವಿಶಾಂತ
ಭೋಜನ ಮುಖವೋಪ” ಎಂದನು.

ಹಿರಿಯರ ಮಾತು ಮಿಲಿಸುವುದು ಮರ್ಯಾದ
ಯ್ದವೆಂದೂಕೊಂಡು ವರ್ತಮಾನ ಹೆಂಡತಿ ಕಾಜೆ

ತೋರಿಸಿದ ಪಾತ್ರದಿಂದ ಎರಡು ಮೂರು ತುತ್ತು
ತಿನ್ನುತ್ತಿರಂತೆ ಸ್ವಹೆ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಳು.

ಸಂಯಾಗಿ ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ
ಯಾರೋ ಬರುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಕಾನು ಮಾಡಿದ
ಅನ್ಯಾಯದ ಕೆಲಸದಿಂದ ಕಾಜೀ ಸ್ತಂಭಿತನು.
ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತ. ವರ್ತಕನ
ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ದನವನ್ನೂ,
ನಗಗಳನ್ನೂ ಭದ್ರಪಡಿಸುವ ಮೂಲಗಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು
ಈಚೆಗೆ ಬಂದನು.

ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಗಾಡಿಯಿಂದಿಳಿದು
ಕಾಜೀಯ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಮಕ್ಕಳೂ ಆಗಲೇ ಬಾಗಿಲ
ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿದ್ದರು.

ಕಾಜೀ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ
ಕೋಪವನ್ನು ಅಭಿನಯಿಸುತ್ತ "ಮನೆಯನ್ನು
ಗಾಳಿಯ ವಶಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು
ಹೀಗೋ ಹೋಗುವುದು ? ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಬಂದಿ ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಮನೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಇಳು ಅಂತ ವರ್ತಕನ
ಹೆಂಡ್ತೀ ಹತ್ರ ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ?" ಎಂದಳು ಕಾಜೀಯ
ಹೆಂಡತಿ ಹೆದರುತ್ತ.

"ನಾನು ಬಂದು ಒಮ್ಮೆ ಗಂಟೆಯಾಯಿತು.
ಕೇಳುವವರೇ ಇಲ್ಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ. ಹೀಗೆ ಪರಕೀಯ
ರನ್ನು ವಿಪರೀತ ಕಂಪಿ ಬಿಡೋದೆನಾ ? ನೋಡು.
ಮನೆಯೊಳಗೆ ಏನೇನು ಹೋಗಿದೆಯೋ ?"
ಎಂದನು ಕಾಜೀ.

ಕಾಜೀಯ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಹಳ ಆತ್ಮಯ
ವಾಯಿತು. ವರ್ತಕನ ಹೆಂಡ್ತಿ ಎತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯವ
ಳೆಂದು ಅವರಿಗಿಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಕಾಜೀ ಕೂಡಾ
ಈವರೆಗೂ ಅವಳ ಮೇಲೆ ನಂಬುಗೆ ಇಲ್ಲದವನಂತೆ
ಉಸಿರೆತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಜಿನ್ನ ಗಂಡನು ಈಗೇ
ಹೀಗೆ ಹೇಳುವನೋ !

ಇವರು ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗಲೇ
ವರ್ತಕನು ಕೂಡಾ ಹಿಂದೂ ದೇಶದಿಂದ ಆ ದಿನವೇ
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟನು.

ವರ್ತಕನು ಅತ್ಯಾತುರನಿಂದ ಕಾಜೀಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಕಾಪಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು" ಎಂದನು.

"ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ? ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದಳು" ಎಂದನು ಕಾಜೀ.

"ಕಾಜೀಯವರು ಹಾಗೆ ಮೊದುವಿರಿ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿರಿ" ಎಂದನು ವರ್ತಕ.

"ಹಾಸ್ಯವೇನಿಲ್ಲ. ನಿಜವೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆವ್ವಾ" ಎಂದನು ಕಾಜೀ.

"ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸ ಎಂದಿಗೂ ಮಾಡಳು. ಇವರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮೋಸವಿದೆ!" ಎಂದನು ವರ್ತಕ.

ಕಾಜೀ ಕೋಪವನ್ನು ಅಭಿನಯಿಸುತ್ತ, "ಒದ್ದಿ ಗೆಟ್ಟುವನೇ! ಅನ್ಯಾಯ ನಡೆದದ್ದು ನನಗೆ! ಕಾರಣ ವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನನ್ನು ನಂದಿಸದೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಏನಾದಳು.

ಯಾವ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದಳು ಎಂದು ಹುಡುಕೋ, ಹೋಗು!" ಎಂದನು.

ವರ್ತಕನು ನೆಟ್ಟಿಗೆ ಸುಲ್ತಾನನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ, ಕಾಜೀಯ ಮೇಲೆ ಫರ್ಯಾದಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಸುಲ್ತಾನನು ಕಾಜೀಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಏನೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಕೆಳಗೇ ವರ್ತಕನ ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ ಹೊರಟು ಹೋದಳೆಂದೂ, ಎಷ್ಟು ಹುಡುಗಿಸಿದರೂ ಅವಳ ಪುದ್ದಿ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಕಾಜೀ ಸುಲ್ತಾನನೊಂದಿಗೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡನು.

"ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವವಳೇ ಅಲ್ಲ. ಕಾಜೀ ಹೇಳುವುದು ಸುಳ್ಳು," ಎಂದನು ವರ್ತಕ.

ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಸುಲ್ತಾನನು ಕಾಜೀಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಕಾಜೀ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ನೆರೆಹೊರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಲ್ಪಬುದ್ಧಿಯವರಿಗೆ ಲಂಚಕೊಟ್ಟು ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ತಂದನು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಕಾಜೀ ಹೇಳಲು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳಿದರು.

ಕಡೆಗೆ ಸುಲ್ತಾನನು ವರ್ತಕನ ಫರ್ಯಾದಿಯನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟನು. ವರ್ತಕನು ಹತಾಶನಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಚಿಂತೆಗೆ ಬಿದ್ದನು.

ಸುಲ್ತಾನ ಮಹಮ್ಮದನಿಗೆ ಒಂದು ಅಭ್ಯಾಸ ಎದ್ದಿತು. ಅವನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಪೌರರ ಹಾಗೆ ದುಸ್ತು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತ ಪ್ರಜೆಗಳು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವನು ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ನಗರ ಪರ್ಯಟನೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಅವನು ಒಂದು ಅಂಗಡಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ, ಕೆಲವು ಹುಡುಗರು ಆಟವಾಡುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು

ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, "ಎಲೋ, ನೀನು ನಮ್ಮ ಸುಲ್ತಾನ್ ಮಹದರ ಹಾಗೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ತೀರ್ಪು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಎಳೆದು ಹಾಕೆನು. ಜಾಗ್ರತೆ!" ಎಂದನು.

ಸುಲ್ತಾನನು ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬೆರಗಾಗಿ, ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ ಹುಡುಗನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, "ಸುಲ್ತಾನ್ ಮಹಮ್ಮದನ ತೀರ್ಪುಗಳು ಸರಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನಾವು ಆಗಾಗ ಸುಲ್ತಾನನ ಸಭೆಗೆ ಹೋಗೋದುಂಟು. ಇವತ್ತು ಸುಲ್ತಾನನು ಕೊಟ್ಟ ತೀರ್ಪು ಹೇಗಿತ್ತು! ಕಾಜೀ ತಂದ ಸಾಕ್ಷಿಗಳು ಎಂಥವರು? ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರಾರಾದರೂ ಆ ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ನಂಬು ತ್ತಾರೆಯೇ?" ಎಂದನು ಹುಡುಗ.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸುಲ್ತಾನನು ಆ ಹುಡುಗ ನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ, "ಈ ದಿನ ತೀರ್ಪು ನೀನೇ ಹೇಳು, ನಿನ್ನೆಯ ಫರ್ಯಾದಿಯನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಪರಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಆವರಂತೆ ಹುಡುಗನನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿದನು. ನಿನ್ನೆಯ ಫರ್ಯಾದಿಯ ವಿಷಯವೇ ಮತ್ತೆ ಒಂಟು. ನಿನ್ನೆ ಕಾಜೀ ಪರವಾಗಿ ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳಿದ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಹುಡುಗನು ಕರೆದು, "ನೀನು ವರ್ತಕನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದೆಯಾ? ಅವಳ

ಮುಖವನ್ನು? ಹೇಗಿರುತ್ತಾಳೆ? ಮೈಬಣ್ಣ ಯಾವುದು?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

ಸಾಕ್ಷಿಗಳು ವರ್ತಕನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ವೆಂದರೇ ಹೊರತು ಮುಸ್ಸೂ ವರ್ಣವೆಯೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನು ಒಂದೊಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

"ನೀವು ನಿಜ ಹೇಳುವಿರಾ? ಕೊರಡೇ ಏಟು ತಿನ್ನುವಿರಾ?" ಎಂದು ಹುಡುಗನು ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹುಡುಗನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು, "ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು, ನಮಗೇನೂ ತಿಳಿಯದು. ನಾವು ನೋಡೇ ಇಲ್ಲ. ಕಾಜೀರವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಹೇಳಿದೆವು, ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ಅಮೇಲೆ ಕಾಜೀ ನಿಜಹೇಳದೆ ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ವರ್ತಕನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ರಹಸ್ಯ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಿ ವರ್ತಕನಿಗೆ ಕೊಡಿಸಲಾಯಿತು. ಸುಲ್ತಾನನು ಕಾಜೀಗೆ ದೊಡ್ಡ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿ, ಆತನ ಅಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ವರ್ತಕನಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿದನು.

ತನ್ನಿಂದಾಗದ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದ ಹುಡುಗನನ್ನೇ ಸುಲ್ತಾನನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವೇ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡು, ಬೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿಸಿ, ಕಾಲಿಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಮಂತ್ರಾಲೋಚಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ದರಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನು.

**ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆಡ್ಡ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೩ ಇೂಲ್, ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.**

Chandrapal Singh

K. S. Vijayaker

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಂತ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಶಿರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಮೇ ೧೫ ರೊಳಗೆ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಸ್ಕಾರ್ಡ್‌ಪಲ್ಲಿ: ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯ ಬಾರದು. ವಿಳಾಸ: ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦೦೨೬

ಮಾರ್ಚ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ನೂರಾರು ಕಣ್ಣುಗಳಿದ್ದರೂ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ನೋಡೋದು ಎರಡೇ ಕಣ್ಣು

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಪಾಗಮಣಿ, ಪಾರ್ವತಿ ಎಲಯ, ಬೆಂಗಳೂರು-೧೯.

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ಹಿಂಗಳ ಆವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು